

KOMMUNISTISK POLITIK

BUSH I IRLAND

Nr. 14

8. årg.
2004

3. juli -
30. juli

Støttepris 12 kr.

TEMA: IMPERIET

- Abib Dodo myrdet s. 2 ● Krig, union og APK s. 3 ●
- Kommunalreform sat på skinner s. 4 ● Kommunalreform = færre jobs s. 4 ●
- EU-forfatning: Tilhængerne bestemmer s. 7 ● Udflagning kender ingen grænser s. 8 ●
- Tortur - hver dag s. 10 ● Jobmessen s. 11 ●
- Harald Herdal: Gaden s. 12 ● 'Magtoverdragelse' Irak s. 14 ●
- Imperiet: Globaliseringen der forsvandt s. 16 ● H.C. Andersen: Året før året s. 20 ●
- Debat s. 22 ● Utryghed ved strukturreformen s. 24

Abib Dodo myrdet

KOMMUNISTISK POLITIK

Det er nu blevet bekræftet, at generalsekretæren for Elfenbenskystens Kommunistiske Ungdom (JCOCI), Abib Dodo, er blevet dræbt af elementer med tilknytning til præsident Laurent Gbagbos undertrykkende regime.

JCOCI er ungdomsorganisation for Elfenbenskystens Revolutionære Kommunistiske Parti, et legalt marxistisk-leninistisk parti, som udgiver avisen 'Proletarisk Revolution'. Det er APKs broderparti og medlem af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer.

Abib Dodo opholdt sig i en lejlighed, som tilhører formanden for Elfenbenskystens Revolutionære Kommunistiske Parti Ekissi Achy i byen Yopougon, tæt ved regeringsbyen Abidjan, da en flok på hen ved 50 personer med T-shirts fra studentorganisationen FESCI trængte ind i den, smadrede alt, bankede Abib Dodo og slæbte ham væk. En anden partiaktivist, Kouame Kouakou Richerd, blev også bortført. Han blev fundet hårdt såret i nærheden af Abidjans lufthavn samme dag.

Repræsentanter for det kommunistiske parti i Elfenbenskystens erklærer:

- L. Gbagbos undertrykkelsesapparat er blevet sat i bevægelse for at undertrykke al opposition mod regimet. Vi er rystede. Partiets medlemmer lever i konstant fare for at blive dræbt. Også partiformandens familie er i fare, fordi hun har identificeret morderne fra FESCI og mange af navnene på disse bøddler, som optræder som studenter, er velkendte blandt de studerende.

Præsident Gbagbos parti FPI (Elfenbenskystens Patriotiske Front) har skabt en række instru-

menter til at undertrykke oppositionen - herunder FESCI og de 'unge patrioter', en paramilitær gruppe, rekrutteret fra pjalteproletariatet. Ved at manipulere med antikolonialistiske slagord og spille på nationale følelser bruges disse af regimet mod de ægte progressive og revolutionære kræfter i Elfenbenskysten. Gbagbo er fortsat medlem af Socialistisk Internationale, og er blevet støttet af fremtrædende medlemmer af det franske socialistparti. På grund af mordanklagerne, der rettes mod hans tilhængere, har det franske socialistparti lagt afstand til ham - uden at han er blevet ekskluderet.

Retfærdighed for
Abib Dodo -
myrdet 24. juni 2004

APKs formand Dorte Grenaa har på vegne af de danske kommunister og ungmunkommunister udtrykt vrede og harme over disse barbariske handlinger over for kammeraterne fra Elfenbenskysten og udtrykt vores medfølelse med deres store tab.

Hun siger:

- Fordi revolutionære kommunister overalt går i spidsen for modstanden mod imperialistisk aggression og reaktionær undertrykkelse, er de konstante mål for den reaktionære magts fysiske vold. Det brutale mord på Abib Dodo og forfølgelsen af kommunister og ungmunkommunister i Elfenbenskysten er også et udtryk for de herskendes frygt for revolutionen.

APK tilslutter sig det internationale krav, som denne barbariske handling har forstærket:

Stop undertrykkelsen og mordene på medlemmerne af Elfenbenskystens Revolutionære Kommunistiske Parti og dets ungdomsorganisation!

29. juni 2004

KOMMUNISTISK
POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Ved Sønderport 18
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og fredag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 23. juli 2004

Krig, union og APK

De internationale politiske udviklinger har været hurtige i de sidste måneder:

Et stort demagogisk nummer er blevet lavet omkring Irak, hvor imperialistmagterne har sammensvoret sig mod det irakiske folk, og hvor både FN, NATO og EU nu støtter 'den legitime irakiske regering', der er indsat af USA for at føre (borger)krig mod det irakiske folk. Den 'moralske stormagt' EU viste sig at være nøjagtig lige så 'moralsk' som den imperialistiske tortursupermagt USA.

Hvad der er sket her, er en af historiens store svinestregere.

Som formanden for Komiteen for et Frit Irak Sammi Jawad siger:

- Det er en politisk farce. De sætter blot et nyt ansigt på den samme magt i et forsøg på at legitimere besættelsen.

Den forbryderiske besættelse af Irak fortsætter. Og Fogh-Danmark er stadig en trofast del den forbryderiske koalition.

Den irakiske modstandskamp vil imidlertid også fortsætte – til gavn for folkene i Mellemøsten og verden over. USA styrer trods alle manøvrerne hen imod et større nederlag.

Og den palæstinensiske modstandskamp vil fortsætte, som den har gjort i et halvt århundrede, og som den vil gøre indtil den amerikansk-israelske besættelse ophører og palæstinenserne får deres egen stat.

Solidariteten med den palæstinensiske kamp vokser bestandig. Sammen med lokale palæstinensere og israelske fredsaktivister gennemfører de internationale fredsvagter en 56 dage lang kampagne "Freedom Summer 2004" for at protestere imod og gøre opmærksom på konsekvenserne af den israelske besættelse af Gaza og Vestbredden.

Det moralske EU har fået en forfatning. Eller rettere sagt: Regeringscheferne er blevet enige om en unionsforfatning. Det er ikke det samme som, at deres befolkninger er enige, og det er heller ikke nogen garanti for, at den overhovedet bliver gennemført. I en række lande vil der blive afholdt fol-

keafstemninger, og det er både muligt og sandsynligt, at det bliver et nej i et eller flere af dem. I UK f.eks. Eller i Danmark.

Nej'et er imidlertid langt fra en given sag. Modstanderne af unionen er oppe imod stærke kræfter: kapitalmagten. Det afgørende er, hvorvidt den konsekvente modstand kan få mobiliseret alle de kræfter, der objektivt har interesse i at afvise monopolernes unionsprojekt og deres forfatning. Det er det store flertal – med arbejderklassen som kernen i modstanden.

I Danmark har det snævre regeringsflertal udarbejdet den 'strukture-

form', som de hurtigt vil køre igennem, for at sikre et overflødhedshorn af udliciteringer og privatiseringer til gavn for storkapitalens profit og til skade for hele den offentlige sektor og dens brugere og ansatte.

Det ser nu ud til, at en afstemning om unionsforfatningen først vil komme omkring eller efter folketings- og kommunalvalg i november 2005.

Disse tre hovedkampfelter vil også være fremtrædende til efteråret og i 2005:

Kampen mod krig, imperialistisk aggression, mod terrorlovgivning og indre reaktion – med kampen om Irak som fokuspunkt eller brændpunkt – er det ene.

Kampen mod EU – med unionsfor-

fatningen som brændpunkt – det andet.

Kampen mod den nyliberale offensiv mod de tilkæmpede rettigheder – med kommunalreform, angrebet på den offentlige sektor og udliciteringerne som hovedspørgsmål – det tredje.

Disse kampe er tæt forbundne, også i kraft af den danske regerings (og tilmed den parlamentariske oppositions) politik, som spiller en aktiv rolle i det monopolistiske generalangreb på alle disse felter.

APK ser det som en væsentlig opgave at kæde disse spørgsmål sammen på en rigtig måde i de folkelige bevægelser og organisationer – i antikrigskampen og den antiimperialistiske bevægelse (hvor en rigtig forståelse af EU's karakter og af, at imperialistisk krig betyder bomber i stedet for social fremgang, mangler); i unionsmodstanden, hvor det nærmest har været tabu at angribe USA-imperialismen og dens aggressionskrige; eller i kampen for levevilkårene, hvor de socialdemokratiske topfolk lader, som om der hverken eksisterer krig, USA eller union.

En bred folkelig front mod imperialism, krig, union og sociale nedskæringer må opbygges. Det er en afgørende politisk opgave i dag.

Forestillingen om, at man skaber bredere bevægelser ved at isolere hvert spørgsmål, er forkert og i praksis dømt til at mislykkes.

Det forholder sig stik modsat: Da de i virkelighedens verden er tæt forbundne, vil modstanden på disse felter også gensidigt kunne understøtte hinanden og sikre maksimal udfoldelse af den folkelige kampkraft i de kommende store klassekampslag.

At bidrage til at sikre dette er den vigtigste opgave for APK i den kommende periode.

Det betyder kamp for at udvikle den folkelige enhed og den selvstændige arbejderklassebevægelse – og for at løsrive den fra at være et appendiks til den socialdemokratiske parlamentariske opposition og dens støttepartier SF og Enhedslisten.

- lv

Kommunalreform sat på skinner

Kommunalreformen med de fem regioner er nu sat på skinner. Det skete med aftalen mellem regeringen og DF den 24. juni

Strukturreformen får kæmpe betydning for befolkningens velfærd. Under Danmark må igen holde for, mens de rige bliver rigere.

Strukturreformen er vendt mod det store flertal af befolkningen til fordel for de rige. Den har derfor ingen folkelig opbakning, hvorfor der ikke været nogen reel demokratisk beslutningsproces eller folkelig debat. Og derfor har hele debatten og beslutningsprocessen været ført i regeringskorridorerne, i de lukkede cirkler på rådhusene og af pressen.

Selv om kommunalreformen ikke er godkendt af Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, er der næsten fuld enighed mellem disse partier og regeringen om målene og hensigterne med reformen.

Den meget opreklamerede kritik og uenighed mellem parterne har mest været røgslør for at dække over det fæl-

les komplott mod menigmand i Danmark. Også SF kører med på regionsvognen med kritiske bemærkninger. De reelle uenigheder, der har været mellem partierne, har baseret sig på fortsat at sikre sig poster og højtbetalte embeder i den nye struktur.

Det overordnede mål med reformen er at skabe bedre forhold for det private initiativ, erhvervslivet, de kapitalistiske monopoler. Kun ved at se kommunalreformen som klassepolitik er der logik i reformen.

Reformen tilgodeser nogle vigtige elementer i regeringens og kapitalistklassens kamp mod den brede danske befolkning og UnderDanmark:

- Øget privatisering og udlicitering direkte og ved at skabe større marked for privat initiativ.
- Direkte regeringsstyring og kontrol med statens udgifter.
- Drastisk mindskning af udgifterne til sygehusvæsenet, blandt andet gennem nedlæggelser.
- Mindskning af udgifterne til omsorg og genoptræning af de syge.
- Et stort skridt mod monopolernes regionsplaner for EU.
- Lettere inddrivelse af skat fra de små

Fra 2007 skal Danmark inddeles i 5 regioner, med nye "regionshovedstæder"

i samfundet, medens erhvervslivet lades i fred.

- Bedre vilkår for byråd i ægte sort.
- Styring af ungdomsuddannelserne og universiteterne ud fra kapitalens behov.
- Systematisk styrkelse af private hjælpeorganisationer for almisser til de allerfattigste.
- Nedregulering af bloktilskuddene til kommunerne og dermed servicen.

Øget privatisering og udlicitering

Det har været svært at privatisere og udlicitere offentlige opgaver. Det har den forrige SR-regering såvel som den nuværende VK-regering måttet sande. For hvis de private kapitalister ikke kan opnå en gennemsnitlig profit ved overtagelse af opgaverne, investerer de deres penge på andre områder.

At fritvalgs-ordningen i kommunerne ikke kom til at fungere, skyldtes, at ingen private fandt det attraktivt nok at konkurrere med kommunerne om pleje- og rengøringsopgaverne. Fritvalgs-ordningen er den ordning, hvor pensionisterne kan vælge mellem offentlig eller privat hjemmehjælp og pleje. Men også tungere opgaver som ligning og inkasovirksomhed har været udliciteret eller privatiseret. Nogle af de virksomheder, der havde troet, at de kunne spinde guld på opgaverne, har måttet give op igen, da det viste sig, at profitterne ikke stod mål med forventningerne.

Derfor skal et profitabelt marked

Øget konkurrence om kommunale opgaver

Stadig flere private firmaer overtager kommunale opgaver. I mange kommuner landet over har det private initiativ taget over.

Det samlede antal udliciterede eller privatiserede opgaver er os ikke bekendt. Men på Sjælland er der tre kendte større firmaer, der har overtaget kommunale opgaver. Det drejer sig ifølge Kommunalbladet om Visma Services A/S, der administrerer lønnen for Tølløse, Ryslinge og Frederiksberg kommuner, Accenture A/S med løn- og pensionsanvisning i Københavns kommune samt KDM Administrativ Service, som tager sig af lønadministrationen for Slangerup kommune plus lønopgaver for 20 kommuner og telefonomstilling for ni kommuner.

Flere private firmaer har ikke kunnet tjene nok på kommunale opgaver og er gået konkurs i den seneste tid. Så mange er afventende med at byde ind på de offentlige opgaver. For sporene skræmmer. Og ikke mindst Brixtoftes Farum har sat omfattende privatiseringer i stå. Farum må dog stadig ses som et af Venstres pilotprojekter, som de den dag i dag drager erfaringer af for at gøre det bedre i den nye kommunestruktur.

De tre ovennævnte firmaer har store udvidelsesplaner, når kommunalreformen sætter skub i privatiseringerne. For eksempel lover direktøren for Accenture øget konkurrence om de kommunale opgaver. Firmaet vil fremover byde ind på områder som personale, indkøb, økonomi og regn-

Sort struktur-reform

skabes politisk. I regeringskontorerne har man nu erkendt, at der skal politiske initiativer til for at skabe et profitabelt marked for de private investorer. Med storkommunerne og regionerne skabes der et så stort marked, at det kan sikre tilstrækkeligt høje profitter, så det private erhvervsliv vil spille med. Regeringen har her rådført sig med ISS og Group 4 Falck for at få en ide om, hvor store markederne skal være, for at det kan blive profitabelt.

En af regionernes opgaver er at sikre den kollektive trafik inden for busdrift og nærbaner. Her er det oplagt, at stort er godt, når der skal tjenes mange penge. Formanden for strukturkommissionen Erik Bonnerup udtalte i 2003:

"Det kan være nemmere for større offentlige enheder at udlicitere opgaver, fordi større enheder alt andet lige bedre kan koncentrere sig om arbejdet med at sende opgaver i udbud."

Venstres politiske ordfører Jens Rohde har udtalt:

"Målet med reformen er ikke udlicitering i sig selv, men jeg har en klar forventning om, at når de nye kommuner får mere muskelkraft og større kundeunderlag, så vil nogle virksomheder begynde at se en mulighed for at drive forretning."

På Sjælland har regeringen på forhånd besluttet, at der kun skal være ét busselskab. Det giver også mulighed for store rationaliseringer med mulighed for nedlæggelser af ruter. Heller ikke her er det brugernes behov, der står i centrum. Men også i de øvrige tre regioner gør noget lignende sig gældende.

De fem regioner skal oprette *vækstfora*, som skal fremme regionens erhvervsliv. Blandt andet er der en stor uløst opgave med privatisering af offentlige institutioner eller dele deraf. Ydermere bliver der en række opgaver, som de private firmaer kan byde på, når pleje og genoptræning udelukkende bliver pålagt de nye kommuner. Også hele jobformidlingen kan der bydes på.

Centralistisk styring af statens udgifter

Regeringen vil styre statens udgifter mere direkte. Dette skal blandt andet ske gennem statslig monopol på skatteinddrivelse. Dernæst får de fem regioner og kommunerne hver en fast sum

penge, som de må klare sig med. Det bliver et internt mellemværende mellem kommunerne og deres regionsenhed at udligne forskellige udgifter. Således skal kommunerne overføre dele af skatteborgernes penge til regionerne gennem såkaldte bidragsbetalinger.

Reformen et skridt mod EU-struktur

I Maastricht-traktaten blev der defineret et forbillede for EU's kommende regioner. EU's ideelle region skal have en størrelse, så den bliver økonomisk funktionel og rentabel. Man anslog en regionsstørrelse på 2 – 3½ millioner indbyggere som en god størrelse. Nogle af os husker også stadig, da politikerne i EU luftede tankerne om Region Slesvig, som skulle indbefatte Sønderjylland, og planerne om at smelte Storkøbenhavn sammen med dele af Sverige. Set i dette lys har den danske regering gjort sit bedste for at gå et stort skridt hen imod EU's ideelle regionsstruktur.

Sygehusene skal centraliseres og slankes

De nye regioner skal have ansvaret for sygehusdriften, men under stram økonomisk overvågning og kontrol af staten. Der venter omfattende sygehuslukninger og centralisering ved bygning af mastodont-sygehuse. Amsrådene har kigget i glaskuglen og forudset denne udvikling. For i de fleste amter er denne udvikling allerede på vej. Således er der i Århus amt de seneste år nedlagt en række sygehuse. I Århus kommune er der stadig tre sygehuse, hvoraf det ene er under afvikling, men der er planer om at lukke alle tre og lave et regionalt kæmpesygehus for den kommende Region Midtjylland.

Kommunerne skal presse de syge

Kommunerne vil blive belønnet efter, hvor få patienter de sender til indlæggelse, og hvor hurtigt de kan få de syge udskrevet igen. Desto færre indlæggelser og hurtigere udskrivning, jo flere penge til kommunerne.

Sygesikringens Forhandlingsudvalg skal lægge normerne for sygehus- og behandlingsområdet. I udvalget sidder blandt andre kommunerne sammen med repræsentanter for regionerne, sygehusledelsen og de praktiserende læger. Således skal antal indlæggelser og kriterierne for indlæggelser besluttes her for at sikre regeringens bestræbelser på at spare på de syge. I forhandlingsudvalget skal et tættere samarbejde mellem regering, amter, kommuner og ikke mindst de praktiserende læger sikre, at besparelserne bliver ført ud i livet. Det tættere samarbejde mellem den praktiserende læge og kommunen skal regulere, hvem og hvor mange patienter der skal indlægges, hvem der skal genoptrænes eller blot kan spises af med den stadig ringere forsorg i kommunerne. Samarbejdet skal også regulere antallet af folk, der kan få sygedagpenge, hvornår de reelt er syge, eller om de blot skal have en pille.

Hurra – nu kan du købe din egen arbejdsplads

Køb din egen arbejdsplads, hvis du er offentligt ansat. Det har du haft mulighed for fra 1. januar i år. Den første såkaldte afknopning blev foretaget i januar. Fem af de 16 medarbejdere på Institut for Serviceudvikling i Odense overtog nemlig virksomheden. Det politiske initiativ til afknop-

ningen er kommet fra partiet Venstre. Inspirationen kommer fra Sverige, hvor afknopning har foregået i en del år. Det er især i Stockholmsområdet, hvor ansatte har overtaget dele af de kommunale opgaver. Især velfærdsområdet har stået for skud i privatiseringsiveren.

Kommunalreformen betyder færre arbejdspladser

Strukturreformen har skabt bekymring blandt titusinder af offentligt ansatte, som af gode grunde føler deres arbejdsplads forsvinde under dem.

Med reformens opdeling af Danmark i fem store regioner, som skal varetage sygehusdriften, trafikelskaber samt udviklingsplaner, så er der lagt i kakkelovnen med hensyn til rationaliseringer. Stordriftsfordelen skal indkasseres, hvilket praktiseres med effektive prikkerunder. Det er nærliggende at tro, at de nye regionale såkaldte hovedstæder er blevet placeret, hvor de er, med det formål at lue ud i personalet. Mindst tre ud af de fem hovedsæder er nemlig placeret så akavet i forhold til de nuværende større amtslige centre, at mange af de ansatte enten er tvunget til at flytte eller acceptere flere timers transport hver dag frem og tilbage fra arbejde, hvilket automatisk vil få mange til at overveje deres nuværende job.

Det vil i givet fald omvendt redde de nye regioner for at skulle fyre de ansatte i samme omfang som ellers.

Parallelt med konsekvenserne af "stordriftsfordelen" betyder reformen også på andre leder færre arbejdspladser. Sigtet med reformen drejer sig ikke mindst om at fortsætte udliciteringen og privatiseringen af de tilbageværende

Glade arbejdsløse på Jobnet

offentlige funktioner. Det vil ske på såvel stats-, regions- som kommunalt niveau. Ligesom regionsopdelingen i den sidste ende er besluttet på baggrund af EU's planer om at opdele hele EU i regioner, så er privatiserings- og udliciteringsindholdet også implementeret efter EU's taktstok.

LO peger i forbindelse med sin kritik af reformen på en anden konsekvens, der med LO's øjne også vil betyde færre arbejdspladser. LO er utilfredse med, at jobformidlingen fremover vare-

tages af de kommunale enheder:

- Reformen fører til opsplitning af arbejdsmarkedet, ringere aktivering af de arbejdsløse, mindre mobilitet og dårligere formidling af arbejdskraft til virksomhederne. Resultatet er færre job, mener LO's formand Hans Jensen.

KTO, som er et forhandlingsfællesskab, der repræsenterer størsteparten af de offentlige ansatte, har da også rejst to krav i forbindelse med reformen: en aftale om tryghed i ansættelsen to-tre år frem efter ikrafttræden 1. januar 2007, samt at regeringen og staten påtager sig engangsomkostningerne ved at sammenlægge kommunale og regionale forvaltninger.

Dennis Kristensen, formand for såvel KTO som FOA, opfordrer Kommunernes Landsforening til meget hurtigt at trække i arbejdstøjet, så man får lavet en tryghedsaftale.

- Det handler om, at man som ansat kan gå ind i sammenlægningerne som medspiller frem for at skulle være bekymret for sit job, lønnen, arbejdspladsens geografiske placering og alle de ting, der betyder noget for den enkelte. Jeg synes, de kommunale arbejdsgivere burde føle sig forpligtet til at lave en sådan aftale, siger han.

-gri

Fra nytår skal alle arbejdsløse stå til ansvar over for den nye betegnelse: jobcenter!

Det er en tilnærmelse til regeringens planer om at skabe et enstrengt system for alle ledige. I første omgang sammenkobles de lokale arbejdsformidlinger med de tidligere kommunale arbejdsmarkedsafdelinger under nyt navn og logo. Fremover skal alle – uanset om man er dagpengemodtager eller kontanthjælpsmodtager – henvende sig hos jobcenteret.

I det kommende kommunal-Danmark skal fem statslige regioner styre og overvåge jobcentrene. De kan gribe ind, hvis borgerne ikke får den service, som de

AF bliver til Jobcenter

har krav på. De skal blandt andet afhjælpe flaskehalsproblemer, gribe ind ved større fyringsrunder og stille uddannelse til rådighed på særlige indsatsområder.

Desuden skal der i kommunalt regi etableres 40 større jobcentre, der i samarbejde med staten skal håndtere de mere komplicerede sager om for eksempel langtidsledige.

Ifølge regeringen er der udelukkende fordele ved det nye system, som angiveligt tjener til at sikre flere i arbejde:

- Vi får et mere effektivt system, og det vil få flere hurtigere i job, udtaler arbejdsmarkedsordfører Jens Vibjerg (V) uden at forklare, hvordan virksomhederne opretter flere job udelukkende på grund af jobcenterets eksistens.

Forbundsformand for SiD Poul Erik

Skov Christensen er på lønmodtagernes vegne omvendt stærk kritisk over for den nye reform.

- Det er en dårlig gennemtænkt reform. Den giver ikke effektivitet og optimalt forbrug af de ressourcer, der skal til for at servicere arbejdsmarkedet med velkvalificeret arbejdskraft, siger Poul Erik Skov Christensen.

Han frygter også, at både fagbevægelsen og arbejdsgiverorganisationerne vil miste indflydelse på beskæftigelsesområdet.

Med den nye struktur vil den store ekspertise fra arbejdsmarkedets parter ikke blive brugt. Det kommer til at gælde på både de regionale og de lokale niveauer, siger SiD's formand. -gri

Folkeafstemning om unionsforfatningen: Tilhængerne bestemmer

Nu skal unionsforfatningen gennemføres på trods af udbredt folkelig modstand i en lang række af EUs medlemslande

Superstaten har fået sin udenrigsminister og statsminister: Til venstre Javier Solana, udenrigsminister -tilhøjre Portugals premierminister José Barroso som bliver ny kommissionsformand - undskyld var det præsident?

Udpegningen af en statsminister (undskyld: kommissionsformand) i form af Portugals premierminister, José Manuel Durão Barroso, og en udenrigsminister spanieren Javier Solana er skridt, som følger op på det seneste topmødes enighed blandt statslederne om den ny unionsforfatning.

Efter ugers splid enedes de europæiske ledere om at udpege Portugals premierminister, José Manuel Durão Barroso, som den næste formand for EU-Kommissionen.

Barroso, der er konservativ, overtager den vigtige formandspost efter italieneren Romano Prodi 1. november.

Javier Solana bliver EU's første udenrigsminister, når den ny EU-forfatning træder i kraft om nogle år. Deres hovedopgave for nærværende bliver at få unionsforfatningen fragtet igennem den besværlige ratifikationsproces, som indebærer folkeafstemninger i en række lande.

Statsminister Anders Fogh Rasmussen og udenrigsminister Per Stig Møller har meldt ud, at regeringen til efteråret vil offentliggøre en dato for folkeafstemningen om den netop færdig-forhandlede EU-grundlov. Til den tid vil regeringen diskutere proceduren for afstemningen med partierne, men ikke med Nej-bevægelserne i EU-parlamentet.

Medlem af EU-parlamentet Ole Krarup og talsperson Ditte Staun fra Folkebevægelsen mod EU forlanger, at Folkebevægelsen og Junibevægelsen – de to lister mod unionsforfatningen, der er repræsenteret i EU-parlamentet – inddrages i konsultationer om folkeafstemningen.

- Det er velkendt, at befolkningen har en markant mere kritisk indstilling til EU end flertallet af Folketingets par-

tier, når der er folkeafstemninger. I de situationer hører mange af de EU-venlige partiers vælgere til nej-siden. Her har bevægelserne i alle årene været disse gruppers repræsentanter. Derfor vil det være demokratisk uacceptabelt, hvis ikke regeringen og Folketinget inddrager bevægelserne i diskussionerne om afstemningsdato og spilleregler for folkeafstemningen, siger de og tilføjer:

- Fra udenrigsministerens parti har der tidligere været fremsat ønsker om en hurtig afstemning. Heroverfor peger vi på, at folkeafstemninger ikke bør bruges som gummistempel eller pseudo-demokratisk fernis. Forud for afstemningen skal der være den fornødne tid til en demokratisk proces med oplysning og debat, hvor tilhængere og modstandere ligestilles med hensyn til økonomiske ressourcer og muligheder for at komme til orde.

Folkebevægelsens repræsentanter kræver desuden, at alle danskere får direkte adgang til EU-grundloven, som bør husstandsomdeles.

Ole Krarup kalder resultatet af topmødet med vedtagelsen af unionsforfatningen for 'en sejr for store EU-landes ambitioner om en EU-supermagt'. Samtidig vurderer han, at forhandlingsresultat næppe overlever de kommende

folkeafstemninger.

- EU-grundloven flytter magten væk fra de nationale parlamenter, som nyder langt større folkelig, demokratisk opbakning end EU-systemet. De store landes indflydelse styrkes. Og oprustning bliver en integreret del i den kommende EU-superstat. Så der er utallige grunde til at sige klart nej ved de kommende folkeafstemninger, som bør gennemføres i alle EU-landene, siger Ole Krarup.

Folkebevægelsen mod EU konstaterer, at afstemningen om unionsforfatningen vil have enorm betydning for danskeres fremtid. I en udtalelse fra dens forretningsudvalg hedder det:

"Folkebevægelsen mod EU må give Anders Fogh Rasmussen ret i, at en gennemførelse af den netop vedtagne EU-grundlov vil gøre fremtidige traktatændringer unødvendige. Det, der er vedtaget på topmødet, er nemlig så vidtgående, at man ikke behøver mere for at kunne gøre EU til en forbundsstat. Samtidig vil EU-grundloven være ødelæggende for det danske folkestyre, idet den fastslår, at love, der er vedtaget i EU, altid går forud for danske love – også den danske grundlov.

Vi opfordrer alle tilhængere af demokratiet til at stemme nej ved den kommende folkeafstemning."

Udflugning kender ingen grænser

Globalisering er et tveægget sværd: Eksport af arbejdspladser og import af billig arbejdskraft vurderes at reducere antallet af job med minimum 25.000 om året. Udflugningen forventes først at toppe om et par år.

Det siges, at det længe ventede opsving endeligt er ved at indfinde sig. Der tales om virksomheder i Danmark, der er ved at udvide produktion og ansætter flere folk, men det kan heller ikke skjules, at flytning af produktion i globaliseringsens navn til områder, hvor lønomkostningerne kun er en brøkdel af det danske arbejdsmarked, har den modsatte effekt – et fald i antallet af arbejdspladser. Meget tyder på, at man kan tale om et opsving med flere arbejdspladser.

Da SAS for nylig flyttede billetafregningen til Indien, fyrede firmaet 200 ansatte. Lønforskellen fra 1.400 kr. i Indien til 26.000 kr. om måneden i Danmark er til at tage og føle på. SAS er ingenlunde det eneste selskab, der profiterer på de langt mindre leveomkostninger i eksempelvis Indien.

Som Kommunistisk Politik tidligere har beskrevet, så er eksporten af danske arbejdspladser ikke noget nyt fænomen. I alt har dansk industri på cirka 30 år mistet 235.000 job. "Center for Underleverandører" (CfU) vurderer, at der for tiden flyttes 25.000 arbejdspladser om året alene inden for industri- og servicebranchen, hvilket er en markant tempoforøgelse.

I 1970'erne flyttede elektronikproduktionen, i 80'erne værftsindustrien, i 90'erne tekstilindustrien, og i dag er det metalindustrien og den grafiske produktion, der udflager:

- For fem år siden etablerede store virksomheder som Danfoss og Lego sig i Østeuropa. I dag er det helt almindeligt, at underleverandører med få ansatte etablerer afdelinger i Kina, og antallet er stærkt stigende. For et par år siden var andelen af maskinleverandører med eksport til danske virksomheder i udlandet fem procent. I dag er

Hvor arbejdskraften er billig. Nokia i Kina.

den oppe på 80 pct., siger direktør Peter Aarø Rasmussen fra CfU og peger på, at udflugningen nu også rykker ind på kontorgangene, som det ses med SAS' flytning af billetafregningen.

Direktør i Arbejderbevægelsens Erhvervsråd (AE), Lars Andersen, bakker op om CfU's spådomme:

- Det mest standardiserede arbejde vil forsvinde, men det, der i går var specialiseret, vil i morgen kunne udføres af en maskine eller en indisk eller kinesisk lønmodtager.

Han mener dog, at globaliseringsproblemet forstærkes af de teknologiske fremskridt, der også indskrænker antallet af arbejdspladser.

Vagthunde og uddannelse

De fleste forskere og erhvervsfolk mener tilsyneladende, at den rigtig store outsourcingbølge først ruller om nogle år. Arbejderbevægelsens Erhvervsråd finder tilsyneladende, at lønmodtagerne kan slå koldt vand i blodet, idet løsningen ligger lige om hjørnet:

- Det handler om at skabe så få tabere som muligt, og det er regeringens ansvar at satse på uddannelse og føre en aktiv arbejdsmarkedspolitik. Den har desværre skåret ned i stedet og indført brugerbetaling og aktivitetslofter, mens man har satset på skattelettelser og ældrechecks, udtaler Lars Andersen.

I HK/Privat, hvor den grafiske branche er organiseret, raser diskussionen også. Sidste år sparede man ti grafiske stillinger væk på BL Prepress i Hvidovre, da produktionen flyttede til

Bangladesh med ulandsstøtte fra Danmark i baglommen. For nylig lukkede Egmonts trykkeri i Malmø, og på Mayland er der planer om at flytte hele produktionen til Kina.

Skoen trykker i HK, som også har gjort sig tanker om fremtiden. Løsningen er tilsyneladende, at forbundet skal påtage sig en rolle som vagthund:

- Som forbund må vi stå vagt om uddannelse, efteruddannelse og forskning, som er svaret på den globale udvikling, fastslår Morten Skov, politisk-økonomisk konsulent i HK/Privat, som dog erkender, at det er vanskeligt at efteruddanne folk, når først jobbene er flyttet til udlandet eller udlændinge hentet herop.

Globaliseringen er nemlig som et tveægget sværd med både eksport og import af billig arbejdskraft. Specielt i HK og Prosa raser man over importen af it-folk med mellemlange uddannelser, der underbyder de danske overenskomster. For et år siden fjernede regeringen muligheden for at importere it-folk, da området havde meget høj arbejdsløshed. Der er stadig 12-13 pct. ledighed, men nu har integrationsminister Bertel Haarder sat branchen på "positivlisten", hvilket betyder, at virksomhederne igen kan importere billige it-ansatte fra eksempelvis Indien.

- Strømmen af ansøgninger er blevet større de senere år, og den vil sandsynligvis fortsætte. Det er der ikke noget galt i, men det er vores opgave at være vagthund, så vi undgår, at der sker dumping af arbejdsforholdene, udtaler Morten Skov.

Dobbelthug til skolepraktikanter

For mange elever har *skolepraktikordningen* (SKP) været garantien for opnåelse af et svendebrev eller andet uddannelsesbevis. Arbejdsgiverne har nemlig ikke stillet de nødvendige antal lærlinge- og elevpladser til rådighed, hvorfor titusinder af elever derfor gennem årene har været tvunget til at færdiggøre uddannelsen på skolen.

VK-regeringen har siden sin tiltræden for snart tre år siden været på krigsstien over for SKP-ordningen, og nu lader det til, at de forbereder den endelige slagting.

Den konkrete udmøntning af finansloven, vedtaget i december '04, er for SKP-ordningen nu forhandlet på plads, hvilket blandt andet betyder, at SKP-elevernes ydelser næsten bliver halveret. For mange elever reduceres den nuværende ydelse fra 9.099 kr. til 5.333 kr. Unge under 18 år må tage til takke med 2.210 kr. Disse satser kan vel at mærke ikke suppleres med SU.

Det samlede antal skolepraktikpladser skal reduceres fra 5.000 til omkring 1.200, hvilket til dels opnås med de nye sultesatser, som mange slet ikke kan overleve på, og dels ved at afkræve ele-

verne langt større mobilitet og fleksibilitet. Elever, der er bosiddende i eksempelvis København, må ikke takke nej til en praktikplads i Skagen, uden de risikerer at blive smidt ud af skolen.

Undervisningsminister Ulla Tørnæs mener tilsyneladende, at denne heksejagt ikke er tilstrækkelig, for hun har samtidigt besluttet, at elever inden for data & kommunikation, teknisk design, snedker & træbyg, auto, elektronik og elektrikeruddannelser fremover slet ikke kan opnå SKP-status.

Med andre ord: Hvis du ikke kan skaffe dig en læreplads, så kan du godt vinke farvel til uddannelsen.

Faglig sekretær i HK/Privat, Otto Pedersen, er voldsom utilfreds med beslutningerne:

- Forliget er desværre ikke overraskende, for det ligger på linje med regeringens forsøg på at udhule de faglige udvalgs indflydelse. Hidtil har erhvervslivet gennem Arbejdsgivernes Elevrefusion betalt udgifter. Nu er forpligtelsen overgået til staten, som på én og samme tid sparer penge og fratager de faglige udvalgs indflydelse, udtaler Otto Pedersen. -gri

Private aktører på banen

Størsteparten af folketingets medlemmer lovpriser udlicitering og privatisering. I de sidste 25 år har denne dille – uanset regeringskombinationer – da også hærgnet det danske arbejdsmarked. På trods af adskillige skandaler på stort set samtlige områder fastholder EU, at udviklingen skal fortsætte. Det hænder jævnligt, at folk dør på hospitalerne, fordi det private firma ikke gør tilstrækkeligt rent. De kollektive transportmidler kører, som vinden blæser – hvis de kører – og prisen stiger på alt, hvad der er udliciteret.

I forbindelse med den sidste store arbejdsmarkedsreform "Flere i arbejde" besluttedes det, med socialdemokratiske stemmer, at formidlingen af arbejde for en del skulle privatiseres. Formidlingen skulle deles med de såkaldt "private aktører".

Eksempler på "lyksaligheden" i dette er så småt ved at indfinde sig:

Heidi Mittet skulle modtage sin første løn for to ugers jobtræning i køkkenet i

en børnehave – men der kom ingenting. Heidi besluttede at afvente næste måned, men der skete heller ikke noget.

Så greb hun telefonen for at afkræve Frederiksberg kommune en forklaring:

Den første løn udeblev, fordi den private aktør, Heidi var knyttet til, havde været for langsom til at indberette, at Heidi var begyndt i jobtræning.

Forklaringen på, at den anden løn udeblev, var, at lønningskontoret var blevet udliciteret til et privat firma, som var gået konkurs. Desuden var det nye firma, der skulle overtage udbetalingen af lønnen, ikke helt på plads.

Heidi forsøgte at klare skærene ved hjælp af mandens indkomst, men valgte til sidst at kontakte sin fagforening. To dage efter fik hun et acountobeløb fra det nye firma.

- Det er tankevækkende, at udlicitering, som skulle være så moderne og effektivt, kan føre til så meget bøvl og bureaukrati, siger Bent Larsen fra SiD Lager og Handel, der hjalp Heidi. -gri

16 til 20 kr. i timen

Fyrværkeriimportør Benny Kaslund og hans selskab *Bedst og Billigst Vinduer og Døre ApS* er netop i retten i Fåborg blevet idømt en bøde på 180.000 kr. for overtrædelse af udlændingeloven. Han havde nemlig beskæftiget to polakker illegalt med henholdsvis 16 og 20 kr. i timen.

Fristelsen for at overtræde loven kan let blive for stor, når der er udsigt til en fortjeneste på 230.000 kr., som anklagemyndigheden havde anslået. I givet fald er det lykkedes Benny Kaslund at slippe fra sin lovovertrædelse med et overskud på kr. 50.000.

12 til 15 kr. i timen

12-15 kr. i timen og 100 timers arbejdsuge! Det er, hvad to ukrainske landbrugspraktikanter blev budt på et praktikophold på en dansk gård. Efter flere måneders ansættelse blev de så bortvist efter et skænderi om manglende lønudbetaling. SiD har nu rejst sagen ved Vestre Landsret i et forsøg på at sikre de to praktikanter deres tilgodehavende.

Gårdejeren betragter stævningen som noget svineri og insisterer på, at de to ukrainere havde det godt hos ham.

Ny reform starter

Den omdiskuterede forringede arbejdsmiljøreform startes fra den 1. juli i år. Reformen har af fagbevægelsen fået mange drøje hug med sig, da den som helhed betyder, at der er mindre snor i arbejdsgivernes måde at håndtere arbejdsmiljøet på. De er blandt andet ikke længere tvunget til at være medlem af BST-ordningen fra og med 1. januar 2005.

Dette månedsskifte medfører, at arbejdsgivere forpligtes til at inddrage sygefravær i arbejdspladsvurderinger.

Lige præcis det område er ikke arbejdsgivernes kop te, men mon ikke de kan leve med det i betragtning af, hvor meget de kan forringe miljøet med fremover?

Tortur – hver dag

Tortur: Imperialismens og reaktionens barbari vokser. Tortur er en fast bestanddel af magtens undertrykkelsesmidler

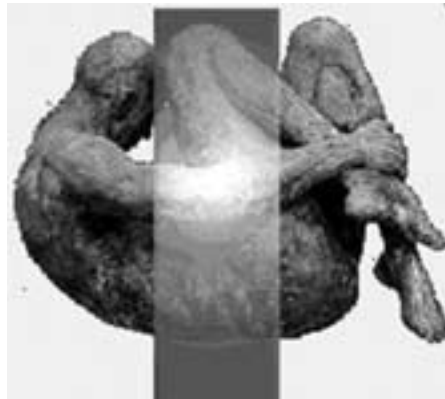
Den 26. juni var FN's internationale dag for støtte til torturofre. Den burde selvfølgelig have været brugt til at stille den eneste supermagt i verden – og den hovedansvarlige for den daglige globale brug af tortur – til ansvar.

Torturen i Abu Graib-fængslet var systematisk, beordret oppefra, standard for den amerikanske hærs behandling af sine ofre og udbredt over hele Irak, Afghanistan og hvor som helst USA ellers har sine kløer fremme.

Den er standard også for Israels behandling af palæstinensiske fanger.

Amnesty Internationals danske afdeling benyttede den internationale dag til at gøre status over den seneste debat om brugen af tortur og optrapper samtidig indsatsen for at få indarbejdet FN's Torturkonvention i dansk lovgivning.

- Det internationale samfund må modsætte sig ethvert forsøg på at legi-

timere tortur. I den forbindelse vil det være et stærkt signal til omverdenen, hvis forbuddet mod tortur skrives ind i dansk straffelovgivning, fastslog Lars Normann Jørgensen, generalsekretær i Amnesty International.

Danmark mangler endnu at tage skridtet fra at have ratificeret konventionen til at indarbejde den i lovgivningen og kriminalisere tortur. Lars Normann Jørgensen:

- Vi bør skabe fuld klarhed ved at skrive forbuddet mod tortur ind i straffeloven, ligesom en række andre vest-europæiske lande har gjort. Desuden bør Danmark indarbejde konventionen

generelt i dansk lovgivning. Det vil give mere vægt bag ordene, når den danske regering fordømmer tortur i andre lande. Der er ikke givet nogen reelle begrundelser for ikke at gøre det.

Han konstaterede også:

- Danmark har ofte sagt til andre lande, at de skulle følge FN's anbefalinger. Det virker ikke særlig troværdigt, når vi så gentagne gange sidder anbefalingerne fra FN's komité mod tortur om at indarbejde torturkonventionen i dansk lovgivning overhørig. Diskussionen om tortur er også i Danmark blevet aktualiseret af begivenhederne i Afghanistan og Irak, og karakteren af debatten har understreget behovet for at få konventionen skrevet ind i loven.

Amnesty International følger også sagen om den dansk-marokkanske statsborger Omar Maarouf, som er dødsdømt i Marokko, og som sammen med flere hundrede andre arresterede har anklaget det marokkanske fængselsvæsen for at torturere og mishandle de indsatte. En ny rapport fra Amnesty International viser, at der er et mønster i den behandling, som terrormistænkte udsættes for i Marokkos fængsler.

Bush og international ret:

Tortur kun toppen af isbjerget

Bush-regeringen bryder systematisk international lov - tortur er kun toppen af isbjerget

Bush-administrationen begår rutinemæssigt alvorlige krænkelse af international lov i Irak, ifølge en rapport udsendt af Center for Economic and Social Rights.

Rapporten 'Hinsides tortur: Amerikanske krænkelse af besættelseslov i Irak' dokumenterer ti kategorier af krigsforbrydelser og krænkelse af rettigheder, der jævnlige er begået af amerikanske styrker.

"Tortur er kun toppen af isbjerget," siger Roger Normand, en international advokat, der leder Centret. "Fra ulovli-

ge drab, massearrestationer og kollektiv afstraffelse til direkte tyveri og plyndring krænker USA næsten enhver lov, der har til formål at beskytte civile, som lever under udenlandsk militær besættelse."

Rapporten kritiserer Bush-administrationen for misbrug af krigen mod terror til at undtage sig selv fra Genèvekonventionerne og andre juridiske normer. Det skaber et klima af magtfuldkommenhed, hvor almindelige soldater

føler sig frit stillet til at torturere og mishandle irakere.

I stedet for at udpege dem, der fotografisk er fastholdt som torturbøddler, anbefaler rapporten, at George W. Bush, Donald Rumsfeld og andre ansvarlige amerikanske ledere bliver gjort ansvarlige for de krigsforbrydelser, der er resultatet af deres politik.

Ifølge rapporten er disse forbrydelser så indgroet i amerikansk politik over

Jobmessen

- Den danske regering bør gøre det klart over for Marokko, at vi finder bru- gen af tortur og uretfærdige retssager uacceptabel. Den seneste Amnesty-rap- port er et vægtigt argument for, at rets- sagen mod bl.a. dansk-marokkaneren Omar Maarouf må gå om, siger Amnesty Internationals generalsekre- tær.

Amnesty-rapporten bruger Témara- fængslet nær hovedstaden Rabat som eksempel på den systematiske tortur og mishandling, der anvendes over for mis- tænkte i kampagnen mod terrorisme.

Hundredvis af muslimer er siden 2002 blevet arresteret på mistanke om at tilhøre "kriminelle bander" eller være involveret i voldelige aktioner som bombeattentatet i Casablanca i maj 2003. Den dødsdømte dansk- marokkaner Omar Maarouf er en af dem. Han er indsat i det berygtede Kénitra-fængsel 40 km fra Rabat.

Ligesom i Omar Maaroufs tilfælde rejses der i rapporten en række anklager mod den marokkanske efterret- ningstjenestes forhørsmetoder, mod retsvæsenet for at gennemføre uretfær- dige retssager og idømme dødsstraf, mod fængselsvæsenet for at bruge iso- lation og mod myndighederne for ikke at informere familier og pårørende.

for Irak, at de først vil holde op, når besættelsen selv ophører. Dette ville indebære tilbagetrækning af amerikanske tropper og en afslutning på ameri- kansk kontrol over Iraks politiske, øko- nomiske og militære anliggender. Uden disse fundamentale forandringer er den angivelige "overdragelse af suveræniteten" til irakiske myndigheder en "form for politisk teater uden juri- disk virkning" på amerikanske forplig- telser som besættelsesmagt, uanset det diplomatiske figenblad, som FN's sik- kerhedsrådsresolution tilvejebringer.

"Ifølge international lov er fortsat militær besættelse uforenelig med selv- bestemmelse," siger Roger Normand. "At sikkerhedsrådet legitimerer en ira- kisk regering håndplukket af USA, medens Washington sender flere trop- per til at besætte Irak, beviser kun, at FN ikke kan forsvare sit eget charter imod amerikansk pres."

Efter 15 måneders arbejdsløshed – i den favorable situation at være dag- pengemodtager – modtog jeg forleden det længe ventede brev fra Arbejds- formidlingen. Det havde jeg ventet med gru, da jeg jo udmærket godt var klar over, at jeg skulle tvangsaktive- res. Da jeg sidst var på *formidlingen*, blev jeg sendt ud af døren med føl- gende bemærkning:

- *Næste gang bliver det meget mere alvorligt.*

Der var ikke noget at tage fejl af. Sagsbehandlerens tonefald understre- gede betydningen, så selv en ufaglært – der i hans øjne nok ikke var alt for velbegavet – fattede meningen. Tone- faldet havde samtidigt det skær af mistillid i sig:

- *Nu har du gået og loppet den i et års tid på samfundets regning, men nu falder fars hammer. Enten finder du dig en arbejds- plads, ellers gør jeg. I sidste fald bliver det til en hyre, der svarer til dagpengene på en kommunalt støttet arbejds- plads. Så kan du svede gratis der i tre år, indtil du kastes på kontanthjælp.*

Det er de færreste sagsbe- handlerne på AF, der tilsyneladende er klar over, at arbejdspladserne ikke hænger på træerne. For en ufaglært, der er rundet de 50, er der samme chance for at finde sig et almindeligt arbejde til en løn, hvor man gener- hverver retter til maksimumsatsen, som det er at finde et æble, der i janu- ar måned ikke er trukket til jorden af tyngdekraften kombineret med biolo- giske processer.

Da morgenkaffen var slugt, lå den hvide kuvert med AF's logo udenpå der stadigvæk. Uberørt. Der var vist også noget med, at jeg ikke havde været i *karrierecenteret*, som vi ellers havde aftalt. Det huede mig ikke at skulle til samtale, når jeg ikke havde overholdt aftalerne, der dog mere havde karakter af diktater. Jeg skulle opsøge et *karrierecenter*! Jeg havde forestillet mig følgende indlednings- replik:

- *Jeg vil gerne være astronaut!*

Tag den! Men den slags friske kommentarer bliver man straffet for. Jeg har været på de første syv kurser, hvor jeg har skullet vise, at jeg er flek- sibel, forandringsparat, mobil osv., men jeg har lært, at det alt sammen handler om arbejdsgivernes ret til en arbejdskraft med et letføjeligt sind, der grænser til fedterøv.

Endelig fik jeg mod til at åbne kuverten. Det var en indkaldelse til en jobmesse. Ikke en invitation, men en indkaldelse, der havde den samme stemning over sig, som da jeg i min ungdom skulle på session. Nu skulle jeg på jobmesse. Jeg smagte lidt på ordet, lagde hovedet tilbage og lukke- de øjnene:

Vigtige erhvervsfolk defilerede frem og tilbage i deres stande, hvor rekla- merne for velbetalte job hang på bagvæggen, mens spidser- ne nervøst forsøgte at fange mit blik. I et enkelt tilfælde indlod jeg mig på en samtale med personalelederen på NOVO. Da han efter et stykke tid vejrede muligheden for en ny arbejdskraft, måtte jeg meddele ham, at jeg først havde en visit at aflægge i karriere- centeret, inden jeg kunne give tilsagn.

Jeg vågnede af min sciencefiction- tilstand.

Jobmessen var ikke en almindelig messe med et overflødhedshorn af dejlige tilbud, der hver for sig kunne give anledning til de herligste drøm- me om sydhavsøer og caraibiske skønheder. Med indkaldelsen fulgte en blanket, som man var tvunget til at udfylde, hvilket betød, at jeg i løbet af en god times penge skulle have bestemt mig for minimum to uddan- nelsesønsker – der kunne være rele- vante for min handlingsplan – og mindst et forslag til et løntilskudsbe- rettiget job. Pludselig fandt jeg ud af, at standene ikke var til rådighed for os arbejdsløse, som det normalt er på en messe. Tingene var igen vendt på hovedet: Det var os besøgende, der var til rådighed for standene.

Reno

Rigdommen, skønheden,
hæsligheden og glæden,
den store enerverende gru,
det beroligende virvar,
det ødelæggende hastværk,
den fredsommelige ro,
halvdelen af vort liv,
- gaden!

Den mægtige arbejdsplads
for gadefejere og avismænd,
kuske og kioskbude,
sjofører og sporvognsfolk,
luddere og betjente,
skopudsere og nattevagter,
pøsemænd og politiske partier,
plattenslagere
og kristelige sekter,
folk der vil sælge guldure
fyldepenne og lotterisedler,
tiggere og reklamefolk,
filmfotografer og hjemløse,
samt det halvhundrede mænd og kvinder,
der endnu viser sig frem på 'Strøget'.

Den mægtige gade
broen der bærer os alle
til og fra arbejde,
eller til kontrolstederne,
gaden som bærer os,
hvad enten vi går eller kører,
den nyttige og farlige gade,
den gode og barmhjertige gade,
der huser den hjemløse dag og nat,
og trøster dig og mig med sit liv,
som morer og keder os,
den hjemlige gade,
den fremmede gade,
barndommens gade,
den fattige gade,
den rige gade,
gaden!

Den er det kollektive fælles for os alle.
I vort byliv er den centrum, er den alt.

Vi lovsynger og smæder den,
men vi undgår den ikke,
vi elsker eller hader den,
som vi er i humør til,
vi kan ikke undvære den,
den er jo en del, en gigantisk del af vort liv,
den behersker, bestemmer,
forandrer og leder vor tilværelse!

Gaden
vi går der når vi er muntre og tilfredse,
bedrøvede og fortvivlede, trætte,
ensomme, eller i flok eller par,
vi går der gerne og af nødvendighed
og af nød,
vi går der med familie, venner, bekendte,
kæreste, kammerater,
vi går der ene.

Gaden er halvdelen af vort liv!
Hvor meget foregår ikke på gaden!

Der handler vi og aftaler vigtige ting,
der sladrer vi og skæver til vor næste,
der ser vi hinanden an og misunder, griner,
ærgrer os og ser behageligt
vort eget billede i butiksspejlene,
der planlægger vi rejser, forretninger,
ægteskab og nye bøger,
der skændes vi,
og hvisker fortrolige kærtegn til den,
vi holder af,
der betror vi os og lægger vort liv blot,
der mødes vi første gang, der skilles vi,
der forsones vi,
gaden er halvdelen af vort liv!

Vi går på gaden for at være ene,
for at adspredde os, fordi vi keder os,
vi går der for at glæde os over mængden,
travlheden, trafikken,
vi føler os henrykt ene mellem de mange,
ensomt, lykkeligt anonyme midt i myldret,
og samhörige, et med de andre, forbundne,
vi beruser os i at være masse;

Gaden

Et digt af Harald Hørdal

Gaden var et af digtene i samlingen 'Den store verden' af Harald Hørdal (1934). Nogle af hans digte er samlet i bogen 'Træet i Is' af Harald Hørdal (1940) er der et digt med samme titel i tidsskriftet 'Mennesket' fra samlingen 'Mennesket' (1934) havde han offeret med samme titel i tidsskriftet 'Mennesket' (9. juli 1934). Os bekendte Harald Hørdal aldrig blev Det fortjener

vi taler om alt på gaden
privatliv og politik,
kunst og religion, sorg og
glæder og held og gode
arbejdsløshed, nød og e
kone og børn og husleje
på gaden lusker vi om s
der drømmer vi og forf
der krør vi os selvglade
der går vi beskedne og y
der handler vi med kvin
der tigger vi cigaretter,
der spiser vi pølser,
der drikker vi kaffe,
der uddeler vi valgoprå
der agiterer og præker v
der sker revolusjonen,

den

arald Herdal

ren og romanforfatter
(1900-1978) hovedmo-
bedste digte foregår
stedgade' f.eks.
digte gennem 10 år'
med titlen 'Gaden' –
esket fra 1937. Men i
ntliggjort et andet digt
skriftet Vild Hvede (Nr.
endt er den ungdom-
alyriske asfaltudflugt
t genoptrykt.
den egentlig.

, alt,

r og bekymringer,
forretninger,
elendighed,
e og dyre priser;
om lommetyve,
alder til driveri,
og vigtige,
ydmyge,
der,

o og reklamer,
i,

der køres vi ned
og dør
- alt sker på gaden, alt.

Gaden er grusom, den er krig,
den er nød, elendighed og fattigdom,
skønhed, trafik og travlhed,
smukke sporvogne, cykler og biler,
lysreklamernes lyrik,
de fine vers om whisky og sæbe,
likør og Jesus, cigarer og vaskepulver,
østers, benzin og bananer;
og gadens lysavis roterer alt verdens nyt,
stort og småt, især småt,
begivenheder og bagateller, især bagateller,
mord og kongedød og prinsegiftermål
og rigsdagskævl og
drik Enighedens mælk
og brug Oma margarine ...

Men fra gadens liv
kommer livet til os,
og gadens sprog,
gadens manerer,
gadens ånd,
præger og forskønner og forandrer vor tilvæ-
relse
- fra gaden kommer fornyelsen,
kommer det nye,
kommer menneskene,

arbejderne, proletariatet,
som skal ødelægge verden
og skabe verden på ny,
fra gaden kommer det menneskeværdige liv,
vi må kæmpe os til ...

Gaden, gaden er alt.
Kaos og plan
hæslighed og ynde,
fare og idyl,
mekanik og sjæl,
klar materialisme
og smuk økonomi,
lysende fornuft,
og dårskab, galskab,
dunkel metafysik,
drømme om gud og spiritus,
Og gaden er skønheden og glæden,
elendigheden og fattigdommen i vort liv.

Gaden er alt.
Og hvad skal den ikke blive til,
når den bliver fri,
når den helt bliver for os,
gaden fri for det nye,
for det menneskeværdige liv,
vi må kæmpe os til,
vi arbejdere og proletarer
- som vi må kæmpe os til
på gaden!

'Magtoverdragelsen' – fup fra ende til anden

Den irakiske modstandsbevægelse lover forstærket kamp

Et gigantisk internationalt medieshow blev orkestreret omkring den såkaldte 'magtoverdragelse til irakerne'. Det skal skjule, at intet ændrer sig: den kriminelle besættelse fortsætter. Og den irakiske modstand er optimistisk og lover forstærket kamp.

Det var det sædvanlige billede, når den amerikanske præsident eller hans udsendinge drager til udlandet på diplomatisk korstog: Demonstranterne var parat.

I Irland var Bush til topmøde med EU: Bush er ikke velkommen! "Arrestér Bush," lød opfordringen.

Så drog han videre til NATO-topmøde i Istanbul: Titusinder på gaden. Store gadekampe mellem politi og demonstranter: "Istanbul vil blive NATO's gravplads," råbte de.

Indsættelsen af den ny amerikansk-indsatte irakiske regering blev af 'taktiske grunde' fremrykket med nogle dage, og Bush kunne fra NATO-topmødet deltage i det store medieshow: Operation falsk irakisk selvstændighed.

De 'taktiske grunde' var frygten for den irakiske modstand.

Den hidtidige amerikanske statholder Paul Bremer flygtede ud af Irak samme dag – og hans afløser som den egentlige magthaver i Irak, den berygtede Reagan-diplomat John Negroponte, der er udnævnt som 'amerikansk ambassadør' i Irak for en stab på 3.000 mand, fløj dertil.

NATO-topmødet skulle være en demonstration af genskabelsen af enheden mellem de store imperialistmagter. USA/UK har opnået FN's, EU's og stormagternes opbakning til den ny irakiske regering, som de anerkender som 'legitim' og 'suveræn'. Men det lykkedes dem ikke at få NATO-tropper til Irak, eller tropper fra Tyskland og Frankrig. Derimod blev der truffet en beslutning om, at NATO skal uddanne den irakiske

vasalregerings soldater. Man kan imidlertid ikke blive enige om, hvor denne 'uddannelse' til borgerkrig skal foregå.

Til gengæld blev man enige om at sende flere NATO-tropper til det kaotiske Afghanistan, hvor såkaldt 'demokrati' er ved at blive indført af krigskoalitionens soldater. De har bragt ruin, kaos og en massiv genoptagelse af opiumsproduktionen med sig.

Det gigantiske medieshow omkring 'magtoverdragelsen' fortsatte uanfægtet af realiteterne i Tyrkiet, Irak og i de globale medier. Også den danske krigsminister Søren Gade deltog med et budskab til de krigsskeptiske danskere. Han jublede over den fremrykkede indsættelse af den ny håndplukkede regering i Irak:

- Det betyder, at Danmark ikke længere er besættelsesmagt, og det er vigtigt, fordi det har mange danskere det svært med, sagde han.

Suverænitetssvindelen

Den amerikanske skribent Rahul Mahajan, forfatter til bogen "Full Spectrum Dominance: U.S. Power in Iraq and Beyond", som var i Irak under kampene om Falluja, kommenterer det store skuespil omkring 'magtoverdragelsen' således:

"Hvad der fandt sted to dage før [den annoncerede skæringsdato 30. juni], var ikke 'overdragelse af suverænitet', men suverænitetssvindelen. For at gøre det tydeligt, at USA forbliver den styrende

magt, udstedte Paul Bremer en hel stribe sidste øjeblik-dekreter på en lang række områder; indbefattet indsættelsen af håndplukkede folk på kontrakter for de fem kommende år i nøglepositioner som 'national sikkerhedsrådgiver', 'national efterretningschef' og 'statsanklager' i alle den irakiske regerings 26 ministerier. Han nedsatte en valgkommission med magt til at udelukke partier fra valgdeltagelse og til at forbyde politisk deltagelse af partier, som har en tilknyttet militans – hvad der vil udelukke de fleste større politiske partier i Irak i dag. Disse bestemmelser supplerer de allerede gældende – såsom kopskatten på 15 pct., at udlandet kan eje de fleste irakiske virksomheder 100 pct. samt sikringen af immunitet fra irakisk lov for alle militære og civile medlemmer af koalitionsstyrkerne. Bremers bestemmelser gør det også meget svært for den nye regering at ændre disse dekreter."

Mahajan konstaterer endvidere:

"Mens Iraks olieindtægter formelt er under den nye regerings kontrol, traf Bremer en række beslutninger i sidste øjeblik, som båndlægger økonomiske midler på en måde, der fastlåser den ny regering i det nuværende økonomiske mønster. Vigtigere endnu er det, at overdragelsen sker til en ikke-valgt regering, som ledes af Iyad Allawi, en mand med en lang historie om brutalitet i magtens tjeneste, først som agent for Saddams Mukhabarat, senere som bagmand for terroristangreb i Irak med støtte fra CIA og Englands MI6. Og vigtigst af alt er den fortsatte tilstedeværelse af 138.000 amerikanske soldater, sammen med de øvrige udenlandske tropper, som har fuld bemyndigelse til at gennemføre militæroperationer og immunitet fra irakisk lov. Dette er en hån mod begrebet 'suverænitet'."

De danske og internationale medier kappedes med hinanden om at fortie disse kendsgerninger og fremstille suverænitetssvindelen som et nyt håb for den irakiske befolkning. Danske tv-reportager talte om, at regeringsindsættelsen blev hilst med glæde af irakerne

– og viste billeder af nogle hundrede købte demonstranter, der 'fejrede' begivenheden.

DR2's Deadline slog alle rekorder, da det fremstillede den ny amerikanske magthaver John Negroponte som en 'blød mand' i modsætning til den hårde Bremer. John Negroponte er kendt som amerikansk bagmand for dødspatrujer i Honduras og Latinamerika under Reagan. Han er håndplukket for sin hårdhed til et beskidt job: at undertrykke det irakiske folk og den irakiske modstandsbevægelse gennem de amerikanske styrker og koalitionsstyrkerne og kontrollen med den indsatte lakajregering.

Modstandsbevægelsen: Bagdads befrielse forestår

Det overvældende flertal af irakere ser på den ny regering med samme skepsis som dens miskrediterede forgænger, det såkaldte 'regeringsråd'. De opfatter den som det den er: et redskab for amerikansk politik.

Den irakiske modstandsbevægelse er i denne situation trådt frem med en række kommentarer og erklæringer, som understreger, at modstanden ikke bare vil fortsætte, men også blive forstærket.

Et interview i Asia Times med to generaler og en oberst fra den opløste irakiske hær, der nu er aktive i den væbnede modstand mod besættelsesmagten i Irak, har overskriften "Befrielsen af Bagdad er ikke langt væk".

De siger bl.a.:

"Vi vidste, at hvis amerikanerne besluttede sig til at angribe Irak, så ville vi ikke have nogen chance over for deres teknologiske og militære styrke. Krigen var tabt på forhånd, så vi forbedrede os på tiden efter krigen. Med andre ord: Vi forberedte modstanden. I modsætning til, hvad der overvejende er blevet sagt, så deserterede vi ikke, da de amerikanske tropper indtog Bagdads centrum den 5. april 2003. Vi kæmpede et par dage for Iraks – og ikke Saddam Husseins – ære, hvorefter vi modtog ordre om at sprede os."

- Og forklarer dermed amerikanernes lette indtagelse af den irakiske hovedstad.

"Her mere end et år efter starten på krigen er usikkerhed og anarki stadig fremherskende i Irak. På grund af deres

manglende evne til at kontrollere situationen og holde deres løfter har amerikanerne gjort den irakiske befolkning som helhed fjendtligt indstillet. Modstanden er ikke begrænset til få tusinde mennesker. Cirka 75 procent af befolkningen støtter og hjælper os, direkte og indirekte, ved at give informationer, skjule modstandsfolk eller våben. Og alt dette til trods for den kendsgerning, at civile også rammes i operationerne imod besættelsesmagten og dens kollaboratører," siger de og definerer i samme åndedrag, hvem kollaboratørerne er:

"Enhver iraker eller udlænding, der samarbejder med besættelsesmagten, er et mål. Ministerier, lejesoldater, oversættere, forretningsfolk, kokke og stuepiger; det er ikke graden af samarbejde, som betyder noget. At underskrive en kontrakt med besættelsesmagten er at underskrive sin egen dødsdom. Iraker eller ikke-iraker, de her folk er forrædere. Glem ikke, at vi er i krig," lyder den klare besked fra de tre modstandsfolk.

Skuespillet om magtoverdragelsen

Iraks Patriotiske Alliance siger i en erklæring omkring det absurde skuespil, som er foregået omkring indsættelsen af lakajregeringen:

"Dette skridt repræsenterer et endnu farligere led i den kæde af manøvrer og taktiske kneb foretaget af besættelsesmagten for at legitimere besættelsen og fortsætte dens forbrydelser imod vort land. Alt dette finder nu sted under et "nationalt" dække.

Den nye regering er intet andet end en kopi af det Regerende Råd, som var kommet i miskredit, fordi det tjente som et redskab for besættelsesmagten. Regeringen afspejler på ingen måde de patriotiske forhåbninger hos vort folk, der kæmper for såvel befrielsen af vort besatte land som opnåelsen af fuld suverænitet og national uafhængighed. Over for vort folks forstærkede og omsiggribende kamp imod besættelserne og deres lakajer på den ene side og det Regerende Råds nedsynkning i en sump af korruption og forbrydelser imod vort folk på den anden ser dette nye ynkelige nummer ud til at være deres sidste udvej, især efter at deres grusomme forbrydelser i Abu Ghraib-fængslet er

- Mit navn er Allawi - chef for den suveræne irakiske regering

blevet kendt.

Besættelsesmagten forsøgte at bruge den bedrageriske mægler Lakhdar Brahimi [FN's særlige udsending i Irak, o.a.] til at give den udpegede regering og præsident international legitimitet. Anerkendende ord fra nogle arabiske ledere fulgte hurtigt, og herved adlød disse den amerikanske ordre. En af de første tilhængere af komplotet og deltager i forbrydelserne imod vort folk og fædreland var og er Kofi Annan.

Alle institutioner oprettet af besættelsesmagten er en del af dens planer om at forevige besættelsen af vort land. Deres eneste formål er at tjene besættelsesmagten, at sikre dens absolutte kontrol over vort lands rigdomme, at virkeliggøre det amerikansk-zionistiske koloniprojekt, at stjæle vores ressourcer, at ødelægge vores historie og udslette vores islamisk-arabiske arv. Den udpegede premierminister [Iyad Allawi, o.a.] har allerede erklæret, at han vil kræve fortsat tilstedeværelse af besættelsestropper i Irak!

Vi opfordrer alle patriotiske kræfter og vort lands folkelige masser til på alle måder at udtrykke deres afvisning af enhver regering indsat af besættelsesmagten. Hovedmålet i vores kamp er det nationale: at drive besættelsesmagten ud, befri landet og genoprette suveræniteten.

Sejr til vort folk i dets kamp for befrielse!

Nederlag og skam over besættelserne og deres lakajer!"

Imperiet: Globaliseringen der kom, så - og forsvandt i glemslen...

Af Troels Riis Larsen

Den intellektuelle venstrefløj har stillet sig op i koret med højrefløjen for at råbe: "Arbejderklassen er død – Globaliseringen har sejret." Denne artikel kigger nærmere på enkelte af de varianter, som venstreintellektuelle kaster op som afløser for den marxistisk-leninistiske imperialisme-teori, og sætter fokus på to væsentlige punkter i forståelsen af imperialismen i dag: Staten og de multinationale selskaber og deres binding til staten.

vil se dette, som om statens magt forsvinder. Realiteten er dog den modsatte. Staten er og har altid været et redskab for den herskende klasse. Og med fremvæksten af monopoler, der bl.a. overskred grænser, da blev staterne også et redskab for disse.

Staten som redskab

Der findes utallige måder, hvorpå staten varetager monopolernes interesser. Eksemplerne er da også utallige, men fælles for de sidste 30 år er, at statens rolle ikke er mindsket – tværtimod.

Der er de åbenlyst traditionelle mekanismer, som stadigvæk er centrale opgaver for staterne. Det er opbygningen af infrastrukturen til fordel for monopolerne. Dette er tydeligst illustreret i forbindelse med brobyggeriet – Storebælt, Øresund og Femern. Disse broer er alle sammen et ønske fra den europæiske storindustri med European Roundtable (de største selskaber inden for EU) som et vigtigt element.

Staten som beskytter

Det sker ofte, at store monopolvirksomheder kommer i problemer. Nogle gange er de tæt på at gå fallit, og enkelte gange sker det da også, at de går fallit. Men for det meste kan det undgås, og især hvis man har de rigtige forbindelser til statsmagten.

I 1986 bestilte USA-kongressens øko-

nomiske fællesudvalg en sekretariatsundersøgelse omkring forholdet mellem banker og staten. Den konkluderede:

"I stedet for at overlade det til den usynlige hånd (markedskræfterne) at klare gældskrisen, mønstrede Reagan-regeringen forbundsregeringens magt og finansministeriets ressourcer for at bevare det amerikanske bankvæsens solvens og beskytte de enkelte banker mod konsekvenserne af deres hasarde-rede långivning ... Faktisk er det efterhånden blevet klart, at regeringens politik er gået langt ud over, hvad de var nødvendigt for at beskytte (de største) banker mod insolvens. Ud over at beskytte deres sikkerhed og funktionsdygtighed har regeringen sikret, ja, faktisk fremmet deres rentabilitet".¹

Staten som garantigiver

Der findes en lang række eksempler på, at stater går ind og er garanter for virksomheder. Optager en virksomhed f.eks. lån, så lover staten at hæfte for lånet, hvis virksomheden ikke kan betale tilbage. Det kan også ske ved, at staten betaler for at deltage i forskellige projekter, der i sidste ende kan give ordre til firmaer i det pågældende land. Et eksempel på det seneste har vi set i forbindelse med forskellige danske engagementer i f.eks. bombeflyudvikling i USA og EU samt rumforskningen, alt sammen noget, der ventes at give ordre til danske virksomheder på sigt. Altså forsøger staten at sikre selskabernes fortsatte eksistens.

Staten som murbrækker

I yderste konsekvens er staten en murbrækker for de store selskaber. Det kan ske ved, at staten kan åbne nye markeder, enten ved at lægge politisk og økonomisk pression på svagere nationer eller i sidste ende ved militære invasioner, som man senest har set det ved krigene i Afghanistan og Irak.

De utallige globaliseringsteorier, der efterhånden findes, lægger alle vægt på et centralt element: Staten er i opløsning. Staten, der til alle tider har været central i at sikre den herskende klasses interesser, er nu væk. Marx og Engels værker om staten er nu uden betydning, og vi må erkende den grænseoverskridende og overnationale periode, globaliseringens periode.

Dette er skriget fra globaliseringstilhængere, som lyder mere og mere skingert, jo tydeligere det bliver, at virkeligheden er en anden.

Staten bestemmer?

En række teorier omkring statens opløsning bygger på den grundlæggende forkerte antagelse, at staten hidtil har været uafhængig af andre interesser end statens egen interesse i at opretholde sig selv. Altså underkendes monopolerne magt, der har været afgørende for staternes udvikling lige siden starten af det 20. århundrede.

Det er klart, at de, der lige pludselig opdager, at de store multinationale selskaber ikke er underlagt statens magt,

Denne rolle er helt naturlig under kapitalismen og er et vigtigt kendetegn ved imperialismen.

Staten og imperialismen

Det er væsentligt for at forstå staternes rolle i dag, at vi lever i imperialismens epoke. Det er en periode, hvor forskellige stormagter hele tiden slås mod hinanden. Det er en kamp for at fordele og omfordele verdens ressourcer og lande imellem sig. Det er i det lys, man bliver nødt til at se krige i dag. Lad os tage de to seneste.

Afghanistan var ikke afhængig af nogle af de traditionelle stormagter USA, EU eller Rusland. Denne uafhængighed var opnået i den periode, hvor Ruslands indflydelse i området forsvandt pga. Sovjets kollaps, og USA endnu ikke helt formåede at tage magten.

USA's interesser i området har imidlertid længe krævet, at man havde en mere formel kontrol med Afghanistan. Dette skyldtes, at man længe havde haft planer om en olierørledning igennem Kaukasus, hvilket også krævede stabilitet og militær tilstedeværelse i Afghanistan. Det nylige kup i Georgien skal også ses på den baggrund.

Rusland var selvfølgelig ikke glad for amerikansk/europæisk fremmarch i deres egen baghave og modsatte sig derfor længe krigen. Til sidst blev Rusland dog købt. Krigen skulle nok komme, var piskan, og guleroden var, at Rusland fik observatørstatus i NATO. Det kom altså til at fremstå som en fælles politiaktion mod Afghanistan, men var i virkeligheden udtryk for imperialistiske kampe og modsætninger.

Irak-krigen er endnu mere tydelig. Irak har længe forsøgt at fjerne sig fra USA's klamme hånd. Derfor handlede man mere med EU, især Tyskland og Frankrig. Desuden ville man indføre euroen som fast betalingsvaluta, hvilket ville styrke euroen og EU væsentligt og være en trussel mod USA og dollaren. Irak havde også lavet væsentlige kontrakter med den russiske olieindustri, der helt ville kunne frigøre olieindustrien fra USA's dominans.

Det gav ikke Irak selvstændighed, men kastede blot Irak i armene på andre imperialister. USA observerede udviklingen, der var i direkte modstrid med

*Den irakiske modstand
mærker intet til den imperialistiske
statsmagts forsvinden*

landets og monopolernes interesse. Krigen blev uundgåelig, fordi den amerikanske og britiske kapital mente, at fordelene ved krigen var langt større end ulemperne ved at blive fordømt internationalt.

Begge krige er udtryk for traditionel imperialism. Der findes i dag en række stormagter, der nogle gange indgår alliancer og nogle gange bekæmper hinanden med næb og kløer. Sådan har det foregået i 100 år. I en periode har den socialistiske stats indflydelse dog svækket den traditionelle imperialistiske kolonialisering. Men den socialistiske stat er for længst forsvundet, og imperialistmagterne har igen frit spil.

EU

Dannelsen af en overnational stat i form af EU er tit blevet taget til indtægt for globaliseringens sejr. Dette er mildt sagt en overdrivelse.

Fremvæksten af EU er mildt sagt ikke noget nyt fænomen. Det er blevet diskuteret de seneste 100 år i forskellige varianter, men er altid blevet målt i forhold til Amerikas Forenede Stater. Her må det påpeges, at der vil være en væsentlig forskel på de to stater – USA har et fælles sprog, nemlig engelsk (med en stor spansk-talende minoritet). EU har en række sprog, der alle har store befolkningsgrupper. Derfor er det umuligt for EU at skabe en egentlig nationalstat. Da nationalstater generelt har en meget stabil karakter, ønsker man, at EU-staten tager så mange træk fra nationalstaten som muligt. EU er klar over, at det er umuligt at bygge en egentlig nationalstat, men forsøger alligevel at bruge nationalstatsredskaberne i sin opbygning. Man kan derfor med

nogen sandhed kalde opbygningen af EU for en kvasi-nationalstat.

Hvad er generelle kendetegn for en nation?

Det marxistiske svar lyder: *Nationen er et stabilt fællesskab af mennesker. Det er opstået historisk og har fælles grundlag i fælles sprog, territorium, økonomisk liv og kulturelt liv.*

EU har først og fremmest forsøgt at skabe et fælles territorium, der skulle skabe rammerne om et økonomisk liv – det fælles marked. Men derudover forsøger EU ihærdigt at opfinde en fælles europæisk identitet. En EU-identitet, der har fælles historiske rødder og fælles kulturelt liv. Til dette laver man historiebøger, man fremmer undervisning, der viser kulturelle ligheder på tværs af nationerne, man pumper penge i udveksling af studerende, fælles arrangementer, fælles partier osv. alt sammen vigtige skridt i retning af at give os en europæisk (EU-) identitet.

Det er klart, at EU ikke lige med det samme kan ophæve sproglige forskelle, men ikke desto mindre er det vigtigt at skabe en sproglig samhörighed. Derfor bestræber EU sig ihærdigt på, at alle allerede i folkeskolen skal have to fremmedsprog, som de kan bruge i praksis. Ud over at dette er en hjælp for at skabe et bevægeligt arbejdsmarked, så har det også den funktion, at det skal give alle inden for EU mulighed for at kommunikere og skabe et sammenhold.

EU bryder altså ikke med den traditionelle nationalstat. Det er samtidigt vigtigt at fremhæve, hvordan EU i dag fremmer sin politik gennem de gamle nationalstater. Denne måde at give legitimitet til EU vil være herskende mange år fremover. Altså love og beslutninger taget inden for EU bliver kanaliseret ud til de enkelte medlemsstater gennem deres nationale parlamenter. EU kan for nuværende ikke – og kommer måske aldrig til det – arbejde uden om de nationale parlamenter, men er nødt til at arbejde med dem som udgangspunkt for at få politikken vedtaget og gennemført i praksis.

Overnationale instrumenter

Globaliseringstilhængerne afskriver statens rolle uden at se på fakta. Der er

Antonio Negri (TV) og Michael Hardt - Intellektuelle guruer for en del af antiglobaliseringsbevægelsen. I realiteten skønmaler de imperialismen.

intet, der tyder på, at staten er døende. Nogle stater har det bedre end andre, det er klart. Den irakiske stat lider i øjeblikket af at være fuldstændig under administration af USA og UK. Storbritannien og de multinationale selskaber, der støttede krigen, viste, at EU ikke har reel styrke til at føre en samlet udenrigspolitik, og at interesserne ikke er så fælles, som man havde håbet. Andre overnationale instrumenter såsom verdensbanken og IMF er i overvejende grad styret af USA og til dels EU og Japan. Herfra kommer størstedelen af lederne og ofte også størstedelen af pengene. Heller ikke disse overnationale instrumenter ændrer ved nationalstaternes rolle.

Multinationale selskaber (MNS)

Omkring staternes forhold til virksomhederne har jeg allerede påpeget, at staten på en lang række områder hjælper og støtter de nationale virksomheder, først og fremmest de store monopolvirksomheder. I EU er det især European Roundtable, der har en magtfuld indflydelse på EU's beslutninger.

Det er klart, at der findes forskellige interesser inden for og mellem de enkelte lande, men det er den pris, virksomhederne må betale for at få et effektivt og brugbart redskab. Det er de forskellige MNS'er også klar over, og derfor har langt de fleste også ét moderselskab og en række datterselskaber. I midten af 90'erne var der således ca. 45.000 moderselskaber, og disse kontrollerede 280.000 tilknyttede organisationer. Ud af disse havde 37.000 (ca. 82. pct.) deres 'hjemsted' i de fjorten vigtigste højtudviklede OECD-lande. 90 pct. af alle MNS-hovedsæder ligger i den højtudviklede verden.^{II}

En række af disse selskaber er for-

holdsvis små og har måske blot en enkelt afdeling i et naboland, men tendensen er klar. De store monopolvirksomheder, som overskrider grænser, er også først og fremmest bundet til de store imperialistiske magter. Endnu tydeligere viser det sig, hvis vi nøjes med at kigge på de 500 største virksomheder. Dataene er fra et særtillæg til Financial Times januar 1999.

Af de 500 førende selskaber er 244 (svarende til 49 pct.) på amerikanske hænder (USA). 173 (ca. 35 pct.) er europæisk ejede. 46 (9 pct.) er japansk ejede. Kigger vi kun på de 25 største, kan vi se tendensen endnu tydeligere. Over 70 pct. er amerikansk ejede, 26 pct. er europæisk ejede, og 3 pct. er japanske.^{III}

Hvis globaliseringen virkelig var fuldendt, så er det uforståeligt, at selskaberne er ejede inden for netop de traditionelle imperialistiske magter USA, EU og Japan. Det "modsatte" er tilfældet. MNS'erne har nok afdelinger i lande over hele kloden. De har måske lokale netværk og organisationer, men alt i alt er verdens rigdom koncentreret på stadig færre hænder. Og disse hænder er fuldt og fast bundet til statsmagten. Dette er f.eks. USA, EU og Japan, men det kan i og for sig være overalt i den kapitalistiske verden. At disse traditionelt har været dominerende de sidste 50 år, betyder ikke, at det vil vare ved for evigt. Imperialistiske magter opstår og forsvinder i takt med kapitalismens uensartede udvikling.

Imperiet

Det mest komplette forsøg på at udvikle en egentlig teori omkring globaliseringen ud fra et venstreorienteret standpunkt er kommet fra Michael Hardt og Antonio Negri, der har udviklet en teori

om noget, de kalder imperiet.

Teorien omfavner fuldt og helt globaliseringsteorien. De multinationale selskaber (MNS'er) har nedbrudt statens grænser, og magten er blevet rykket fra de traditionelle imperialistiske magtcentre til det allestedsnærværende imperium. Man forsøger dog at undgå helt at afskrive nationalstaten:

"Målet med vores imperium-begreb er i stedet at anerkende, at nationalstater stadig er magtfulde (nogle mere end andre, selvfølgelig), men at de i dag har tendens til at agere inden for en ny form for global suverænitet, som sammen med nationalstaterne indbefatter forskellige andre magtfulde aktører, inklusive firmaer og overnationale institutioner."^{IV}

Jeg påpegede allerede i 1. del den fejlagtige opfattelse af statens rolle, som nogle globalister har. Imperieteori er ingen undtagelse: *"Imperialismen er i vores øjne ikke længere mulig. Ingen nationalstat, ikke engang USA, er med andre ord i stand til at handle som en suveræn magt og beherske den globale orden."*^V

Hardt og Negri sender lerdUER op og skyder dem ned. Ingen stat har nogensinde handlet fuldstændig suverænt uden at tage hensyn til andre nationer, firmaer inden for og uden for statens grænser, overstatslige institutioner og aftaler, for slet ikke at tale om den uendelige handel, der er foregået på grund af og på trods af staters indblanding.

At opnå fuldstændig suverænitet på et niveau, hvor man behersker den globale orden, er en abstraktion, og det har bestemt ikke noget med Lenins imperialismeteori at gøre. Tværtimod påpegede Lenin netop umuligheden i, at en stat eller et firma nogensinde ville nå til dette stadium – dette var netop Kautskys variant af ultraimperialismen, som Lenin angreb i 1916.

Global magt eller ...?

Den nye globale magt er defineret som et samspil mellem mange aktører og ikke blot en dominerende magt, men det nye *"imperium er en netværksmagt, hvori der ikke findes noget enkelt center, men snarere en lang række magter,*

som må forhandle med hinanden”.^{VI}

Her brygges der videre på en ide skabt af vestlige “marxister”, nemlig afhængighedsteorien. Teorien går grundlæggende ud på, at hele verden er forbundet, hvor de industrialiserede lande i vesten er centrum, og hvor resten blot er periferien, men hvor begge er afhængige af hinandens eksistens. Denne gensidige afhængighed er netop kernen i Negris og Hardts argumentation. Der er opstået en situation, hvor den svage del af ledet kan opstille krav, hvor de underudviklede, eller med Negris og Hardts ord de “*progressive regeringer i det globale syd*”, kan opstille krav.^{VII} At man nu kan opstille disse krav og rent faktisk få dem gennemført, er beviset på det nye imperium.

Negri og Hardt lader, som om det er nyt, at de underudviklede lande har stillet krav til de store imperialistmagter. Her overses det elementære i, at verdens første arbejdermagt derimod stillede klare betingelser til de kapitalistiske stater for anerkendelsen, nemlig at de samtidigt skulle frakende sig ethvert krav om betaling af erstatning fra Sovjet. Eller i nyere tid har vi et klassisk eksempel i OPEC-landenes opgør med de amerikanskdikterede oliepriser. Et klassisk eksempel på, at svage nationer forsøger at stå sammen for at opnå en gevinst.

Fænomenet er ikke nyt, og det er heller ikke holdbart i længden. Det lykkedes for Sovjet at undgå og udskyde en imperialistisk aggressionskrig i 20 år, men imperialismen vil altid bruge krigen som et middel til at gennemtvinge sin politik og gennemføre sine økonomiske mål. Krigene i Irak og Afghanistan er netop klassiske eksempler på dette. Det er NETOP eksempler på, at en imperialistisk magt forsøger at sætte dagsordenen, nogle gange sammen med andre imperialistmagter, nogle gange i kamp mod andre imperialistmagter.

Arbejderklassen er død ... de intellektuelle har vundet

Imperium-teoriens fortalere giver ikke op her, men går tværtimod et skridt videre og fjerner arbejderklassen som den drivende kraft.

De traditionelle kampformer, der har været forbundet til staterne, er slut, og

*Antiglobaliseringsprotest,
Genoa 2002:
Statsmagten var ikke forsvundet.*

nye kampformer træder i stedet. En lang række andre ting ændrer sig også. F.eks. er det ikke længere den traditionelle arbejderklasse, der står i centrum for at blive udbyttet, den er “*overtaget af intellektuel, immateriel og kommunikativ arbejdskraft*”.^{VIII}

Altså er det denne nye “arbejderklasse” der skal føre kampene videre for at nå kommunismen.

Der savnes belæg for denne påstand. Tværtimod vokser arbejderklassen på verdensplan dag for dag. Arbejderklassens kampe vokser nogle gange i styrke, nogle gange daler de, men de har aldrig været isoleret eller opstået i et vakuum. De gange, arbejdskampe har opnået mest folkelig opbakning, har altid været kampe, de har forbundet sig med andre politiske kampe i samfundet. Et godt dansk eksempel er Ribus-kampen, som ikke blot var et spørgsmål om nogle utilfredse buschauffører, men derimod nok så meget var en generel kamp mod privatiseringen og dens konsekvenser.

Men da imperiet ikke har et geografisk centrum, ikke har en ledelse og hele tiden er i forbindelse med hinanden, men samtidigt er autonome størrelser, er det nærmeste, man når geografiske placeringer, de steder, hvor der bliver afholdt topmøder for G7, WTO, Verdensbanken osv. Så kommer man til konklusionen, at kun kampe, der kan kæmpes overalt i verden, er gode nok.

Fortalerne for imperie-teorien ser imperiet som en progressiv udvikling, som en videreudvikling af kapitalismen, og man skal derfor ikke ønske en tilbagevenden til imperialismen, og derfor er traditionelle arbejdskampe m.v. nærmest at betragte som reaktionære, da de udfoldes lokalt og inden for staternes ramme.

Imperiet: En ny fase i kapitalismen?

Imperiet bygger på en forståelse af imperialismen, som allerede Rosa Luxemburg beskrev, og som i sit grundlag er umarxistisk. Rosa Luxemburg mente, at kapitalismen havde brug for at ekspandere ud over kapitalismen selv. Hvis ikke kapitalismen kunne ekspandere, ville den dø.

Allerede Marx påviste, at kapitalismen havde en tendens til at ekspandere, men ikke, at den ville dø, hvis kapitalismen ikke længere kunne ekspandere. Lenin påviste tværtimod, at kapitalismen udviklede sig i en anden retning. De imperialistiske magter begyndte at omfordele verden, ekspansion ville ske i kamp mellem firmaer og i kamp mellem stormagter.

Teorien om imperiet mener derimod, at Rosa Luxemburg havde ret – imperialismen er død, og nu står vi tilbage med en ny form for kapitalisme - imperiet.

Samlet set må man betegne teorien om imperiet som en speciel afart af ultra-imperialismen. I modsætning til Kautsky, der mente, at konkurrencen ville stoppe, men stater består, så mener tilhængere af imperiet, at staten forgår, mens konkurrencen består. Dette medfører ikke nødvendigvis en fredelig udvikling. Krige *kan* opstå, men de bliver først og fremmest opfattet som mindre kampe mellem imperiet og et “uarigtigt” medlem/fraktion: “*De fjender, imperiet står over for, er i langt højere grad en ideologisk trussel end en militær udfordring*”.^{IX}

Har de fortjent det?

Man kan undre sig over, hvorfor teorien omkring imperiet har fået så meget opmærksomhed, når det provokatorisk konkluderes i overskriften, at teorien allerede er glemt og dermed hele imperieteoriens grundlag faldet bort. Opmærksomheden skyldes det faktum, at man må erkende, at imperieteorien faktisk har fat i en del af den bevægelse mod krigen og de multinationale, som pt. findes i Danmark i dag.

Derfor er det også vigtigt at gøre helt klart: Verden er ikke grundlæggende forandret. Staten er stadig det vigtigste redskab for de store multinationale sel-

skaber. Tidligere blev de omtalt som monopoler, for det er grundlæggende, hvad de er, men nu har de fået smartere navne som transnationale eller multinationale.

De multinationale selskaber er i bund og grund bundet til en statsmagt. Meget få er ægte transnationale, dvs. har flere "moderbaser". Teorien om imperiet, der er ny fase i kapitalismen, bygger på nogle grundlæggende gale forudsætninger, nemlig at statens rolle er formindsket, og at nye overnationale strukturer er sat i stedet. Tværtimod er det stadig kampen mellem arbejderklasse og kapitalismen, der er i centrum. Men også kampen mellem store imperialistmagter såsom EU og USA er væsentlige for den internationale udvikling. Den tredje store modsætning, der findes i dag, og som Negri og Hardt ganske korrekt peger på, er modsætningen mellem imperialistmagter og de udbyttede lande. Uanset om der er tale om decide-rede besættelser såsom i Irak, eller om det drejer sig de økonomiske tvangsmidler, gældsproblematikken, så er denne modsætning hverken ny eller skelsættende, men derimod allerede "opdaget" af Lenin – og grundlæggende er det stadigvæk denne imperialistiske rivalisering, der bestemmer verdenspolitikken.

Noter:

^I Susan George: Fanget i fælden; gældskrisen – vor tids kolonikrig (1989) s. 47.

^{II} Paul Hirst og Grahame Thompson: Globalisering til debat (2001) s. 97.

^{III} James Petras: Barbari eller befrielse i det nye årtusinde – udvalgte politiske essays (2001) s. 20.

^{IV} Michael Hardt og Antonio Negri: "Vi har brug for et globalt Magna Carta" (art. 2004) 1-05-2004. Oversat af Modkraft: <http://www.modkraft.dk/mprint.php?artid=181&mid=2>

^V Ibid.

^{VI} Ibid.

^{VII} Ibid.

^{VIII} Michael Hardt & Antonio Negri: Imperiet (2003) s. 49

^{IX} Ibid. s. 54.

H.C. Andersen: Året før året

Næste år planlægges det helt store Andersen-brag - kapitaliseringen på den store realist, som skrev eventyr, er hæmningsløst grådig. Lyrikeren B.C. Andersen forsøger her at tegne en profil af en anden Andersen end borgerskabets billede af ham som et egocentrisk og eksotisk dyr.

I år, er året før året, og i lang tid har man mange steder planlagt, og sat en grådig og kommerciel udnyttelse af en mand og hans værk i system.

Hans Christian Andersen sagde selv: "De spyttede på mig, de trampe på mig i dyndet. Jeg er dog en digter-natur, som Gud ikke gav dem mange af, men som jeg i mit dødsøjeblik vil bede ham

aldrig give dette folk – Ja, om jeg end efter min død skal dømmes som her i livet, jeg siger: "De danske kunne være onde og kolde, sataniske"”

Dødssyg af mavekræft kunne H. C. Andersen endnu i sit sidste leveår protestere kraftigt mod at skulle uskadeliggøres for eftertiden som "børnenes digter".

"Mit mål var at være digter for alle aldre, og at børn ikke kunne repræsentere mig, det naive var kun en enkelt del af eventyret, humøret var saltet i dem, og at jeg i mit skrivesprog byggede på folkesproget, det var min danskhed".

Det er gået som H. C. Andersen frygtede – I Danmark og især i den engelsk talende del af verden er det et ganske lille udvalg, og oftest dårligt oversat, der bliver sukkerserveret for børn, der måske nok kan suge til sig af det fantasifulde og fantastiske i Andersen, men som ikke kan forstå og forholde sig til satiren og ironien i eventyrene, hvis dette da ikke på forhånd er kullet ned i en dårlig gendigtning eller oversættelse.

Det urovækkende, satiren, den skarpe lud, det underlæggende sprængstof i eventyrene, er de svages våben, som i alle folkeeventyr, gamle legender og sagn, der har vandret fra mund til øre, fra øre til mund gennem århundrederne, mellem trælle mod høvdinge og stormænd, mellem hovbønder imod herremænd, mellem daglejere imod storbønder, blandt arbejdere.

Det er de undertrykte og de kuedes livskraft og underfundighed at få DET frem i en fabel, eller i en nutidig vandrehistorie, som ikke kan udtrykkes åbent, men som rummer det hævn-gerrige, det skadefro, en længsel efter forandring af tingenes tilstand, der er ubestikkelig.

Det var Andersen's geni at nå frem til, og videre udvikle denne form efter nogle knap så vellykkede forsøg med andre litteratur-former og forsøg ud i skuespil og ballet.

Papirklip af H.C. Andersen

I sig bar han på underklassen og fattiglemmernes virkelighed, der ikke kunne forenes med det fremvoksede borgerlige samfunds akademiske æstetik.

Denne uforenelighed, mellem underklassen – overklassen, mellem undertrykte og undertrykkere, var Andersens triumf og hans tragedie.

Velmenende intellektuelle og progressivt indstillede fra borgerskabet tog sig af denne original, men de nåede ikke til at forstå hans farlighed for det eksisterende samfund, og deres egen fremvoksende magt – De ærgrede sig tålmodigt, og havde deres fornøjelse og morskab over særlingen Andersens adfærd.

Senere tider har givet eventyrdigteren et eftermæle af latterlighed, som omhyggeligt er blevet passet og plejet gennem litteraters bogudgivelser og tyndinger af hans dagbøger, breve, seksualitet, eller mangel på samme, alt sammen for at udstille Andersen som et egocentriske og eksotiske dyr, på en gang hæsleg og særegen smuk, for at gøre ham ufarlig og spiselig for borgerskabet.

Andersen måtte på enevældens betingelse tage imod de herskabelige almisser, og finde sig i fornedrelse og latterliggørelse. Han havde ingen anden udvej – skulle han i det provinsielle enevældens Danmark have rejst oprørsfanen og revolteret klassebevidst – Den klasse han kom fra var den kuede og afhængige almue, fra skarnkassen, rendestenen, dårekisten og fattiggården – uden ideologi, organisation, helt bogstaveligt med hals og håndsret underlagt den besiddende klasses nåde.

Kun i sine eventyr og fabler kunne fattigdrengen Andersen sætte alt på sin rette plads – i disse kunne høns, ænder, pjalter og stivede flipper agere som det fremvoksede borgerskab, og en lille pige med svovlstikker, en mor, en gartner, kunne gennem Andersen sige, hvad der ellers ikke kunne siges åbent.

Andersen gjorde eventyret realistisk, skabte forud for sin egen tid, en helt ny realisme, i en gammel fortrolig form – Alt hvad der senere i dansk litteratur er frembragt af samfundssatire og socialkritik blev foregrebet af den gamle eventyrdigter.

Som gæst hos de besiddende betragtede Andersen overklassen udefra og nedefra, og hans eventyr er gennemstrømmet af underklassens uafledelige had, og uforenelighed med den herskende orden, der er humor, bitter ironi, snuhed i eventyrene – De er almuens visdom og ældgamle erfaring gennem århundrede – geniale, enkel i sprog og tanke, med et håb og en længsel efter forandring og oprør mod den til enhver tid

Eventyrdigtende realist
i stiveste puds

herskende orden.

Andersens eventyr, i en ikke afpillet og tam gendigtning, er lige så farlige i dag, som da Andersen strød sand på papiret for at blækket kunne tørre – De rummer fornøjelse, eftertænksomhed, drømme og længsel.

Tag på sommerlejr på Nordfyn med APK
Lørdag 10. juli - fredag 16. juli
Anti-imperialistisk weekend
lørdag - søndag den 10. -11. juli

Amerikansk præsidentvalg, EU-forfatning og 'endeløs krig': Irak, Palæstina

Oplæg bl.a. ved Dorte Grenaa (APK),
Sammi Jawad (Komiteen for et Frit Irak),
Troels Riis Larsen (DKU)

Formiddagseminarer:

- Imperialisme, krig og globalisering
- Hvor går venstrefløjen og kommunisterne hen?

Andre temaer:

Kommunalreform – Fattigdom i Danmark

Rød kultur – Sport – Debat m. m. m.

Voksne 1140 kr. (6 overnatninger) Pr. overnatning 190 kr.
 Reduceret pris for fattigrøve: 900 kr Børn under 7 år gratis. Fra 7-13 år 270 kr.

Tilmelding og nærmere oplysning:

Tlf. 20 95 32 17 e-mail: oktoberfyn@get2net.dk

Landsretten siger JA til tyveri af 153 milliarder kr.

Der er i landsretten i juni måned blevet afsagt to domme, der går imod pensionister, som har anklaget skiftende regeringer for pensionstyverier. Først i den såkaldte Scharla-sag om satsreguleringer; derpå i sagen om Den Sociale Pensionsfond. Begge gange gik dommen pensionisterne imod. Leif Larsen kommenterer her den seneste dom:

Ved et hastigt indkaldt retsmøde 24. juni 2004 kl. 10.00 lykkedes det Østre Landsrets 6. afdeling på under fire minutter at frikende den danske stat i sagen om Den Sociale Pensionsfond.

Alle tyve siddepladser i det lille retslokale var optaget af pensionister og journalister. En udskrift på 41 sider af dommen kunne købes for 175 kr. på Justitskontoret, men der blev ikke delt papir om. Ej heller blev der begrundet noget mundtligt som forklaring på dommen.

De 11 borgere, som på vegne af over en million pensionister og førtidspensionister havde rejst sagen, får tilsendt udskrift af dommen, og dermed er Landsretten færdig med den sag.

Ved en første gennemgang af dommen kan det konstateres, at det er småt med argumentationen over for de forhold, som de 11 borgernes advokat Søren Kjær Jensen havde rejst under de fire retsdage i slutningen af april.

Her er nogle bemærkninger til domsudskriftet:

Når Landsretten bemærker, at "Den Sociale Pensionsfond ikke anses for at være et selvstændigt retsobjekt", har man end ikke overvejet, at netop i ordet "fond" er der tale om en selvstændig juridisk person, der opsamler kapital til at udføre en opgave, f.eks. en tillægspension. Dermed kan Grundlovens §73 (om ekspropriation) træde i kraft.

Men det mener Landsrettens tre dommere ikke.

I stedet har de fuld tillid til, at "midlerne i Den Sociale Pensionsfond efter politiske overvejelser i stedet for en egentlig tillægspension har været anvendt til økonomisk forbedring på enkeltområder for pensionister". Dommerne nævner, at pengene er brugt til huslejhjælp, varmhjælp m.m., hvilket jo netop viser, at de opsamlede fondsmidler ikke er anvendt til alle pensionister, men kun til et fåtal. Det er stik imod loven fra 1970, der satte hele det pengecirrus i gang, som nu – efter dommen – giver dem med de "politiske overvejelser" ret til at fjerne hele formuen på 153 milliarder kr. fra fonden.

En episode fra slutningen af 1990'erne, hvor finansministeren – dengang Mogens Lykkesoft – ifølge Rigsrevisionen ulovligt fjernede otte milliarder kr. om året i 1996, 1997 og 1998 blot ved tekstanmærkninger i finansloven, bliver viftet væk som en irriterende flue af dommerne. De skriver, at "der ikke kan gives sagsøgerne

medhold i, at staten har været uberettiget til at overføre beløb fra Den Sociale Pensionsfond".

Dommerne synes heller ikke, det er værd at notere, at Den Sociale Pensionsfond har betalt over 50 milliarder kr. i realrenteafgift til statskassen. "Det kan ikke tillægges nogen betydning," mener Landsretten, som ikke argumenterer for sit synspunkt over for den kendsgerning, at der er tale om en fond, som aldrig har udbetalt en krone i pension, men som alligevel skal punge ud med mange milliarder til statskassen.

Minsandten om der ikke pludselig toner argumenter frem i Landsretten, som er politiske, nemlig at fondens renteafkast skulle bruges både til "ydelse af en tillægspension, dels bidrage til en regulering af samfundsøkonomien i form af forbrugsbegrænsning".

Her toner Landsretten omsider rent flag. Den giver sig ikke af med at anslå, hvor meget der skulle bruges til tillægspension og hvor meget til nedskæringer, som også kaldes forbrugsbegrænsninger, men det er et meget venskabeligt rygklapperi fra dommerne til griske politikere.

Dommerne hævder, at Grundlovens § 73, slet ikke kan anvendes over for politikere. De kan som lovgivningsmagt åbenbart frit disponere over midler i pensionsfonden. De står over Grundloven.

I Landsrettens bemærkninger er der åbnet en ladeport af nye politikerindgreb i ly af denne dom.

Både Søren Kjær Jensen og Den Koordinerende Gruppens 34 græsrodsorganisationer håber, det vil kunne lade sig gøre at få bevilget fri proces, så Højesteret kan vurdere sagen.

Debatten om denne dom, og hvordan denne kamp kan fortsætte, kommer til grundig debat på det planlagte **offentlige møde onsdag den 24. august kl. 11-14 i Nørrebrohallen, hvor alle er velkomne.**

Leif Larsen
Den Koordinerende Gruppe

DKU's 6. sommerlejr * 10.-16 juli

* Når folket gør modstand

- fra 2. verdenskrigs modstandsbevægelse til det vietnamesiske folks sejr over USA imperialismen og den voksende folkelige modstandskamp i Irak

* Palæstina

- en nation et folk undertrykkes, udsultes, fordrives, myrdes og spærres inde i verdens største ghetto.

Israel begår folkemord – hvad gør vi?

* Fascisterne er på fremmarch

- i gader, parlamenter og lovgivning.
Stop marchen!

* Fattigdom i Danmark

Stigende arbejdsløshed, nedskæringer på sygehuse, uddannelse, offentlig transport ...

Kæmp for fremtiden!

Vi fester igennem på den solidariske måde – alle fester!

Socialismen er kommet for at blive, og det skal vi nyde i hinandens selskab...

Politik, sport, spil, ung, sjov og sød: Det sker ved den fynske nordkyst og det kan alt sammen blive dit for den sølle pris af 900 bobs inkl. mad og søvn (*mulighed for reduceret pris til fattigrove*).

Måske du har mødt Jeppe?

Her er historien om Jeppe, som han selv fortæller den:

Jeppe havde en normal tilværelse med arbejde og bolig, da det hele pludselig ændredes. Og så gik det stærkt. Væk med det hele.

Nu er han i den situation, alle kan frygte: at være hjemløs, uden bolig og uden tilslutning til folkeregisteret, ingen bistandshjælp, men må tage til takke med det lavest mulige underhold, det, der sjofelt kaldet hedder overlevelseshjælp.

Jeppe fortæller, at denne andrager ca. 35 kr. om dagen. Han bor rundt omkring, bl.a. i parker, hvor han også sover i sit telt. Han fragter rundt med en lille ladvogn fastspændt til sin cykel. Når han skal sove "anstændigt", foregår det på herberger, hvoraf få er gratis, og der foregår overnatningen på sovesale, hvor man kan indfinde sig kl. 24 og forlade stedet igen ved 7-8-tiden om morgenen.

De fleste steder koster overnatningen 40-50 kr., men der er den store luksus at sove på en- eller topersoners stuer, hvor man også i prisen kan modtage et mindre morgenmåltid.

Jeppe må for at "overleve" bede folk

Posemand (hjemløs), Oliemaleri af Jørgen Buch

om penge, og han har fundet et sted, hvor han sidder og håber på, at de forbipasserende kaster en lille skærv af sig, og det, fortæller Jeppe, er mange flinke til.

Han er tilknyttet Baldersgade Socialcenter, hvor hans sagsbehandler mere varetager kommunens interesser end

Jeppe, siger han. Han får aldrig oplyst sine rettigheder, men må udsperge hende om alt, uden konkrete svar om sin dagligdags situation, og derved opstår følelsen af at være reduceret til kastebold i systemet.

Jeppe fortæller videre, at han er udlært blikkenslager, rør lægger, og gerne vil have et arbejde, men uden fast bopæl, hvor man kan foretage den daglige hygiejne og få sin regelmæssige søvn, er det, som han siger, komplet umuligt.

Jeppe's svære situation er ikke enestående under de herskende samfundsforhold, og skal en ændring indtræffe, udtrykker han håbet om forening mellem brede lag af befolkningen for derved at ændre den syge tilstand, hvor få har alt for meget og flere og flere har alt for lidt.

Dette var, hvad Jeppe berettede for mig om sin nuværende fastlåste situation – en juni-dag i året '04.

NB

HYBRIDGRUPPEN

Jørgen Buch, Sara Buch, Jeff Ibbo
Bodil Juul Jensen, Elisabeth Kiefer, Evelyn Mittmann,
Jørgen Møller, Valther Rasmussen
Anita Rørvig, Grethe Tranberg

Udstiller malerier og skulpturer i udstillingshallen,
Køge Rådhus
Køge Torv

7. Juli til 18. Juli

Dagligt åbent 11-17

Hjertelig velkommen til ferniseringen tirsdag den 6. juli kl. 16-19

OKTOBER BOGBUTIK København

Ved Sønderport 18
2300 København S
35 43 49 50

Åbningstid:

Mandag-torsdag 16-17.30
Lørdag 11-13

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C
86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Utryghed ved strukturreformen

Den nye strukturreform, som regeringen sammen med Dansk Folkeparti lancerede i den forløbne uge, er ikke uden grund blevet kaldt *Danmarkshistoriens største personalepolitiske projekt*. Reformen vil nemlig få dybtgående konsekvenser for titusinder af offentligt ansatte, der enten mister deres arbejde eller tvinges til at flytte for at kunne følge med arbejdspladsen.

Den er da også blevet modtaget med skepsis og bekymring. De fem nye regionshovedstæder har umiddelbart givet anledning til jubel i disse byer, mens de ansatte i amterne Århus, Odense, København og andre større byer kan se frem til betydeligt længere transport eller en bopælsflytning.

To af de store forbund, der repræsenterer de fleste ansatte – Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund (HK) og Forbundet af Offentligt Ansatte (FOA) – har begge udtrykt bekymring for arbejdspladserne.

Begge forbund havde på et tidligt tidspunkt stillet forslag om jobgaranti i forbindelse med projektet, men regeringen vendte tommelfingeren nedad. Begge forbund erklærer, at deres medlemmer ikke er motiveret til at indgå i den videre proces:

- *Ønsker om tryghed hos medarbejderne er i dag forvandlet til usikkerhed*, udtaler Dennis Kristensen, formand for FOA.

Flere hundredtusinde offentligt ansatte står over for Danmarkshistoriens største personalepolitiske projekt: strukturreformen.

Faglig kommentar

- *Jeg frygter, at den usikkerhed, vi allerede i dag ser hos de offentligt ansatte, nu kun vil vokse og vokse på baggrund af den manglende brede politiske opbakning til en aftale. Så meget desto vigtigere er det også, at de kommunale arbejdsgivere sætter sig til forhandlingsbordet og sammen med lønmodtagersiden får fastsat rammerne for de kommende ordninger, der skal sikre medarbejderne indflydelse og tryghed*, fastslår FOA's formand.

Dennis Kristensen peger på, at regeringen ikke har villet sikre, at folketinget hæfter for udgifter til de kommende store fusioner, som uundgåeligt kommer. Derfor vil det på både kort og lang sigt koste mange stillinger i det offentlige.

- *Det er helt uacceptabelt, hvis den, der bestiller menuen, bagefter løber fra regningen. En regning, som de ansatte kommer til at betale*, frygter FOA-formanden.

I HK stiller man sig ikke anderledes:
- *Det er nu, regeringen skal give håndfaste garantier til medarbejderne. Hvis der ikke bliver taget fornuftigt fat, så medarbejderne kan være trygge undervejs og regne med de løfter, regeringen har givet, får man ikke meget arbejde ud af dem. Så skifter entusiasmen til apati og ligegyldighed*, siger HK/Kommunals formand, Kim Simon-

sen, som til gengæld mener, at information er en afgørende brik i trygheden:

- *Medarbejderne skal kende deres vilkår i processen. Der skal hurtigt og gedigen information til, så de kan føle sig trygge, selv om reformen betyder enorme forandringer for tusindvis af mennesker. Gælder det stadig, at medarbejderne følger opgaven? At der ikke er tale om et gigantisk spareprojekt? Skal det være med gnist eller med et suk, at de sætter sig på deres fremtidige stol og går i gang med opgaverne? Regeringen vælger selv – lige nu.*

Venstre lover de offentligt ansatte, at de kan være helt trygge ved strukturreformen. Loven om virksomhedsoverdragelse gælder også for de mange tusinde ansatte i kommuner og amter, der i de kommende år skal have nye arbejdsgivere, og loven sikrer uændrede arbejdsvilkår, lyder det fra partiet.

- *Flyttes en opgave til en ny myndighed, følger de ansatte med. Medarbejderne har ret til ansættelse på samme vilkår hos den nye arbejdsgiver. Derfor kan de offentligt ansatte tage det helt roligt*, garanterer Venstres finanspolitiske ordfører Kristian Jensen.

Det er kønne ord, der blot kun omhandler halvdelen af sandheden. Loven om virksomhedsoverdragelse sikrer kun de samme vilkår for dem, som får et arbejde, indtil overenskomsten skal fornyes; og det skal den i løbet af de kommende ni måneder!

Her er ingen tid til unødvendige overvejelser. Reformen bliver ikke kørt i stilling med den gnist fra de ansatte, som Kim Simonsen efterlyser. Det bliver i bedste fald modvilligt, hvilket HK og FOA burde tage bestik af, så de på den bedst tænkelige måde kan finde de redskaber, der skal til for at støtte deres medlemmer i den kommende kamp.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk